

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

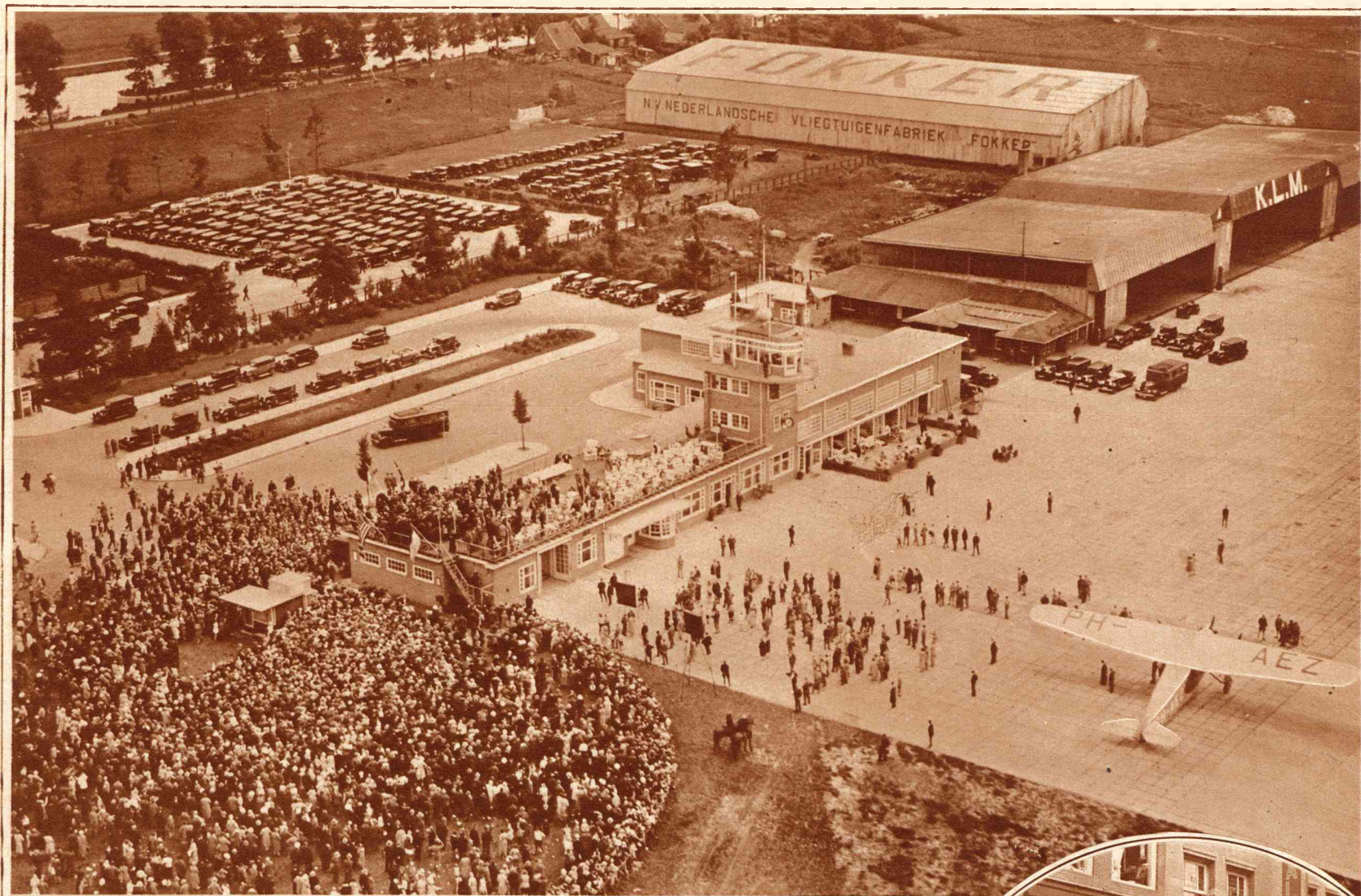
N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DE DRIE GRATIËN

Opgewekt en vroolijk beginnen de drie zwarte vreemdelingen hun zwerftocht door Amsterdam. Menig meisje vindt ze „leuk”, ’n enkele maar „eng”.

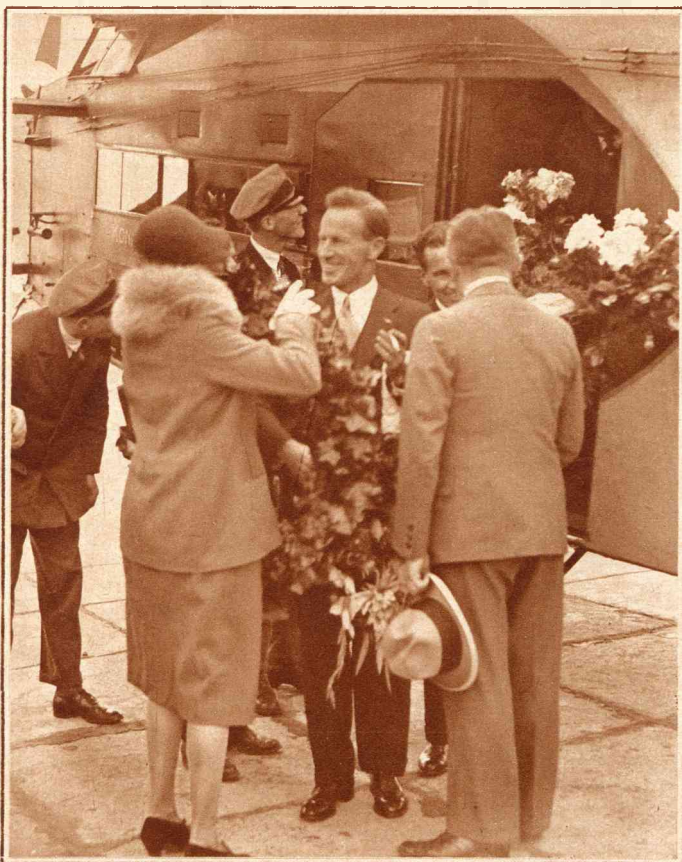

De Metgezellen van Evert van Dijk te Amsterdam

Een niet minder hartelijke ontvangst dan aan den Nederlandschen piloot van Dijk te beurt viel, hebben de Amsterdammers enkele dagen daarna aan de Oceaanvliegers Kingsford Smith en Stannage, resp. eerste piloot en marconist van de „Southern Cross”, bereid. Een fraaie luchtfoto van de aankomst op Schiphol, welke tevens laat zien, hoe groot de belangstelling wel was.

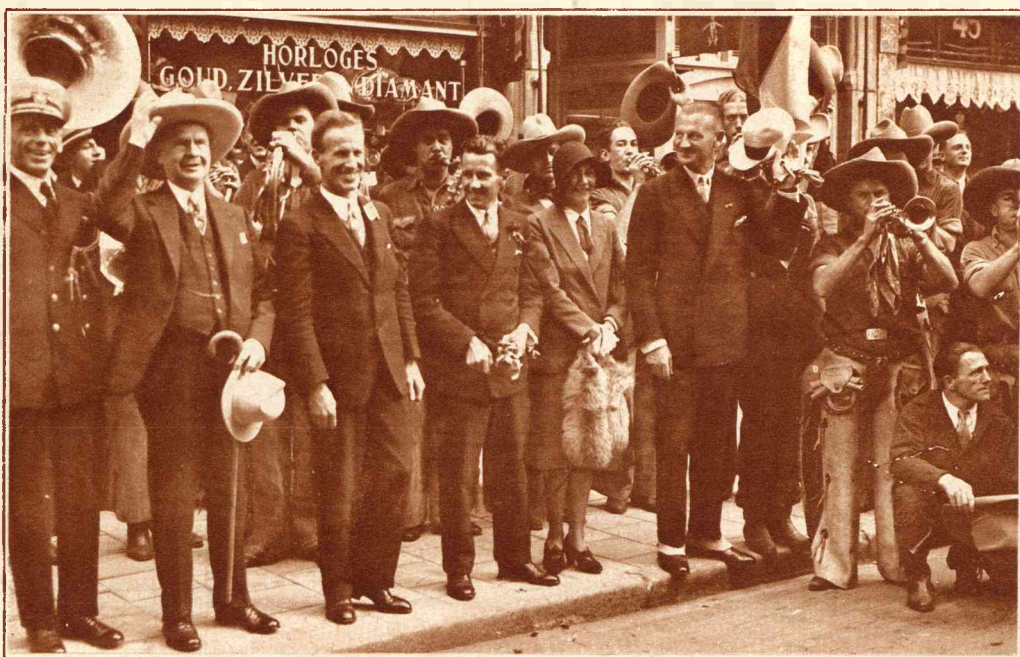

Op de kap van den auto gezeten, lieten de koene vliegers zich bekijken en toejuichen.

Mevrouw van Dijk begroet Kingsford Smith.

Voor het Carlton-hotel. De Amerikaansche gezant, de heer Dieckema, heeft zich uit puur enthousiasme met een hoed van een der cowboys, die den stoet met hun muziek opwachten, getooid.

GEMENGD NIEUWS

Het nieuwe rijwielpad Heilo-Egmond is geopend en werd officieel ingereden.

De nieuwe verkeersweg Amsterdam—Het Gooi is officieel voor het verkeer opengesteld. Een verbetering, waarnaar al heel lang werd uitgezien. Mej. van Voorst Vader, dochter van den hoofdingenieur van Rijkswaterstaat, knipt het lint door.

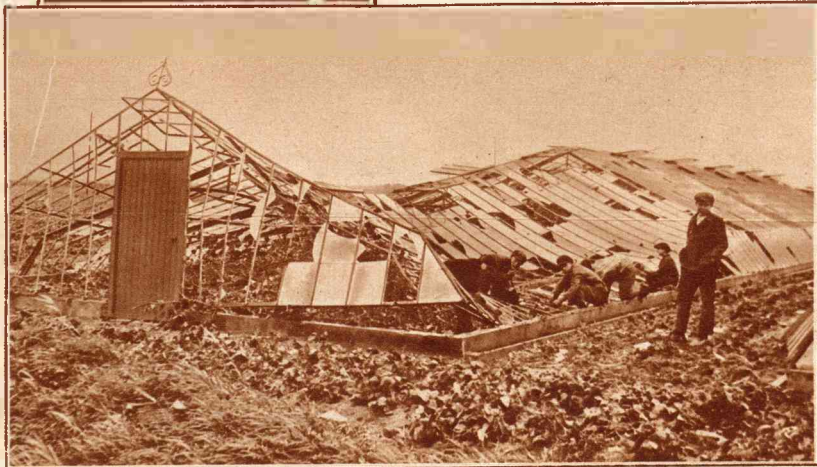

Na afloop van de plechtigheid vereenigden de autoriteiten zich in „Het Bosch van Bredius" te Bussum.

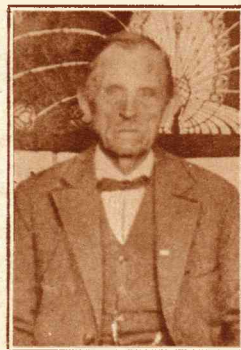

De Amerikaansche filmacteur Charles King, verbonden aan de „Metra Goldwyn Mayer", vereerde Amsterdam met zijn bezoek van één dag.

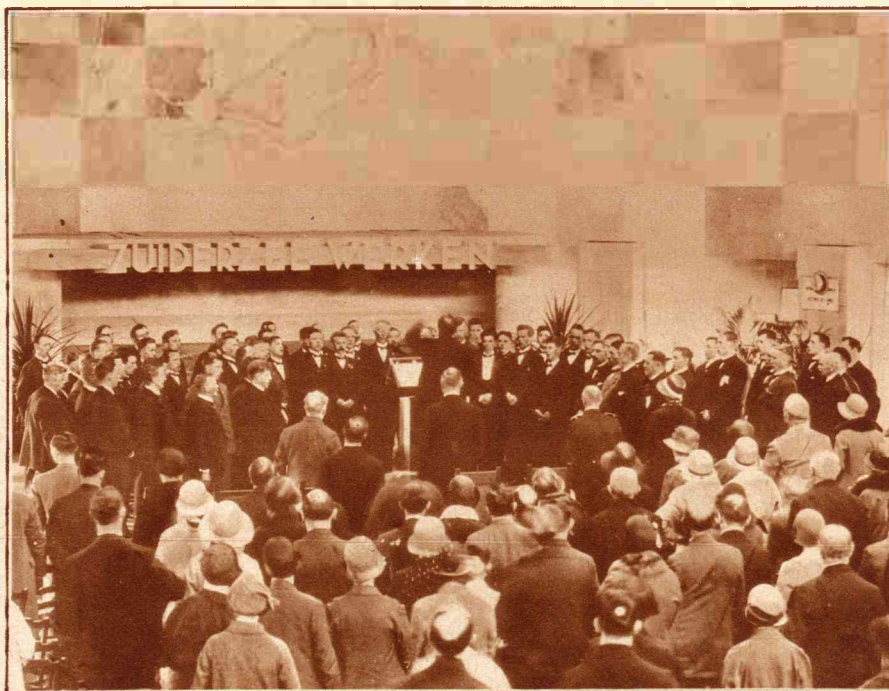
Een hevige cycloon woedde in verschillende deelen van Zuid-Holland. Vernielde broeikassen op Voorne.

Het echtpaar J. Udo-Bos te IJmuiden herdenkt 12 Augustus a.s. hun veertigjarige echtvereniging.

De gouden bruiloft vierde het echtpaar H. Kas-Van Leuven, Jan v. d. Heydenstraat 28, Amsterdam.

De zangvereniging „Euterpe" van Amsterdam gaf in het Nederlandsche Paviljoen op de Antwerpsche wereldtentoonstelling een uitvoering onder leiding van haar dirigent P. v. d. Rovaardt.

De slot-scène uit
het tweede bedrijf.

Yvonne Romain als
Gravin de Roussillon.

De Bruiloft

Het Operette Ge-
zelschap „Die
Haghezangers” heeft het seizoen te Am-
sterdam geopend met een vlotte en goed
verzorgde vertooning van de even vlot ge-
schreven opera-comique DE BRUILOFT

van Olivette

tuums en fraaie décors,
dan kan het niet anders
of Carré ziet elken avond zijn holle ruimte
gevuld met een enthousiast publiek, dat
niet nalaat zijn bijval op gulle en hoorbare
wijze te toonen. Met recht en reden!

Jean Janssens (links) en Kalman Knaack
in een komische scène als dubbelgangers.

VAN OLIVETTE. En dit eerste
optreden is voor het nieuwe
gezelschap een overwinning gewor-
den over de heele linie. Kan het
ook anders? Een combinatie van
ras-echte favorieten, die hun beste
krachten geven zoowel in hun spel
als hun zang, uitmuntend terzijde
gestaan door eenige debutanten
die zonder slag of stoot de harten
der verwende Amsterdammers
hebben veroverd. Wanneer we
slechts de namen noemen van een
Joh. Boskamp en Jean Janssens,
en een Emile van Bosch, dan weten
we reeds bij voorbaat dat de uit-
beelding op een hoog plan staat.
Voeg daarbij een oer-komischen
inhoud met een opeenstapeling
van verwickelingen, prachtige cos-

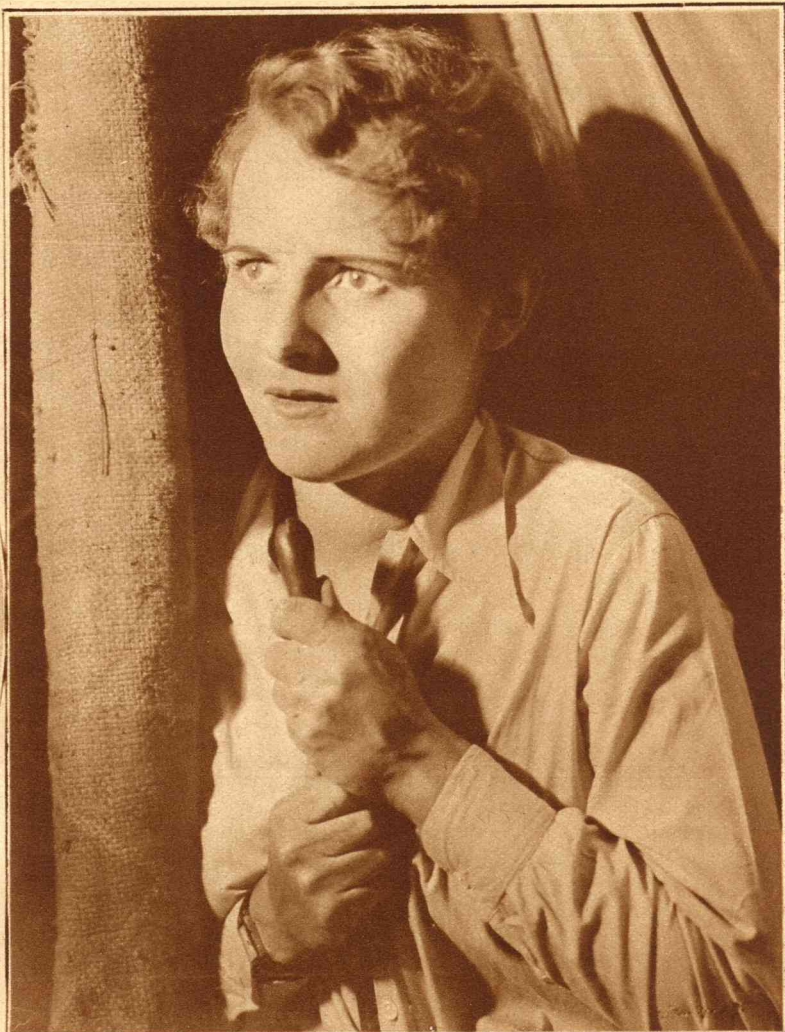

Jean Janssens en Betty van den Bosch-
Schmidt in een teeder onderhoud.

Een Vrouw verdween...

Eén echtpaar en één kameel.

Lois Moran, de hoofdvertolkster, dus de vrouw die een moordenaar trouwde.

Een van de schitterende berggezichten, welke in de film voorkomen.

Deze Fox-film behoort reeds tot de nieuwe productie en zal dus de volgende maand uitkomen. De inhoud is nog al tamelijk ingewikkeld om na te vertellen, doch het geheel komt hierop neer: wat moet een vrouw doen wanneer zij ontdekt, dat de man met wien zij getrouwd is en dien zij liefheeft, een moordenaar is? Gelukkig dat een dergelijke vraag niet aan veel getrouwde jonge vrouwen gesteld behoeft te worden, want de meesten zouden het waarachtig niet weten en die het wisten zouden waarschijnlijk niet accoord gaan met de oplossing door mijnheer Fox gegeven. Daar de film echter krioelt van detective-listigheden en anderszins, zal men zonder twijfel met spanning van het verloop nota nemen en met deernis in het harte het leed van de jonge vrouw gadeslaan. Ten slotte: Happy end.

Waar is mijn Vader?

En toen, op het laatste oogenblik, loog ik. Ik zei, dat ik er niet bij kon — dat ze lagen weggesloten in 't huis op Monmouth Avenue. Ik zette haar in een taxi, die ze klaar had staan, en ze ging terug naar de stad. Ik vond mezelf een ploert; zij wou de nagedachtenis van haar man zuiveren, en ik — enfin, meneer Fleming was je vader, Margery, ik kon je dat niet aandoen."

"Denk je, dat mevrouw Butler de tasch genomen heeft?" vroeg ik.

"Ik denk 't niet. Het lijkt de eenige uitleg, maar ik heb hem geen oogenblik uit mijn handen gehad, terwijl we praatten. Ik had zelfs een gevoel van kramp in m'n hand, toen zij het eindelijk opgaf, en naar de stad terugging."

"En wat heb je toen met die brieven gedaan?"

"Ik hield ze dien nacht bij me, en den volgende morgen verstopte ik ze in de geheime kast. Dat was, toen ik mijn vulpen verloor."

"En de parels?" vroeg Margery opeens. "Wanneer nam je die mee, Harry?"

Tot mijn verwondering vertrok hij geen spier. Hij scheen na te denken.

"Twee dagen voor ik wegging," zei hij. "We deden alles om aan geld te komen, en je vader zei, dat ze er maar aan gelooven moesten, als 't noodig was."

"Mijn vader!"

Hij kwam naar ons toe.

"Dacht je, dat ik ze gestolen had?" vroeg hij. En ik moest met schaamte bekennen, dat ik dat inderdaad gedacht had.

"Je vader gaf me negen parels om te verkoopen," herhaalde hij. "Ik kreeg er zoowat duizend dollar voor — elfhonderd zooveel, geloof ik."

Margery keek mij aan. Ik geloof, dat zij totaal versteld zat. Haar vader hertrouwd — haar vader de hoeksteen van een kolossale schurkerij, die door zijn dood ineen moest storten — haar vader de doodgewone dief van een handje parels. ...

"Toen ontdekte je," zei ik, om Wardrop op zijn verhaal terug te brengen, "dat het geld je ontstolen was, en je ging het meneer Fleming vertellen. Jullie kregen woorden, is 't niet?"

"Hij dacht, wat jullie allemaal dachten," zei Wardrop bitter. "Hij zei, dat ik het geld gestolen had. Ik voelde me erger dan een dief. Hij was wanhopig, en ik nam hem zijn revolver af."

Margery had de handen voor de oogen geslagen. Het was een ontzettend uur voor haar, maar toen ik voorstelde, de rest van het verhaal nog even uit te stellen, weigerde ze met kracht.

"Ik kwam hier in Bellwood terug, en het eerste wat ik hoorde was over miss Jane. Toen ik de bloedvlek op de trapleuning zag, dacht ik, dat ze vermoord was, en toen wist ik heelemaal geen raad meer. Ik haalde de brieven weer uit de kast, voor ik die aan jou en Hunter liet zien, en later stopte ik ze in de tasch, die ik aan jou gegeven heb. Die heb je toch, Knox?"

Ik knikte.

"En nu die avond in de club. Ik zei toen de waarheid, maar niet de heele waarheid. Het was laf, maar ik durfde niet. Als je Schwartz kende, zou je 't begrijpen!"

Bij de herinnering aan zijn kolossale gestalte en het groote kwaadaardige gezicht, dat ik den vorigen avond gezien had, begreep ik het heel goed — van Wardrop.

"Ik ging dien avond naar de kamer in de Witte Kat, omdat ik niet dorst wegblijven. Er konden ongelukken gebeuren. Ik ging de trap op, langzaam maar ik hoorde geen schot. Bij de deur aarzde ik, toen deed ik die zacht open. De deur van de achtertrap ging juist dicht. Ik begreep bijna onmiddellijk, wat er gebeurd moest zijn. Fleming viel voorover en ik hield hem vast. Ik sprong naar de trap en keek naar beneden, maar het was te laat. De deur

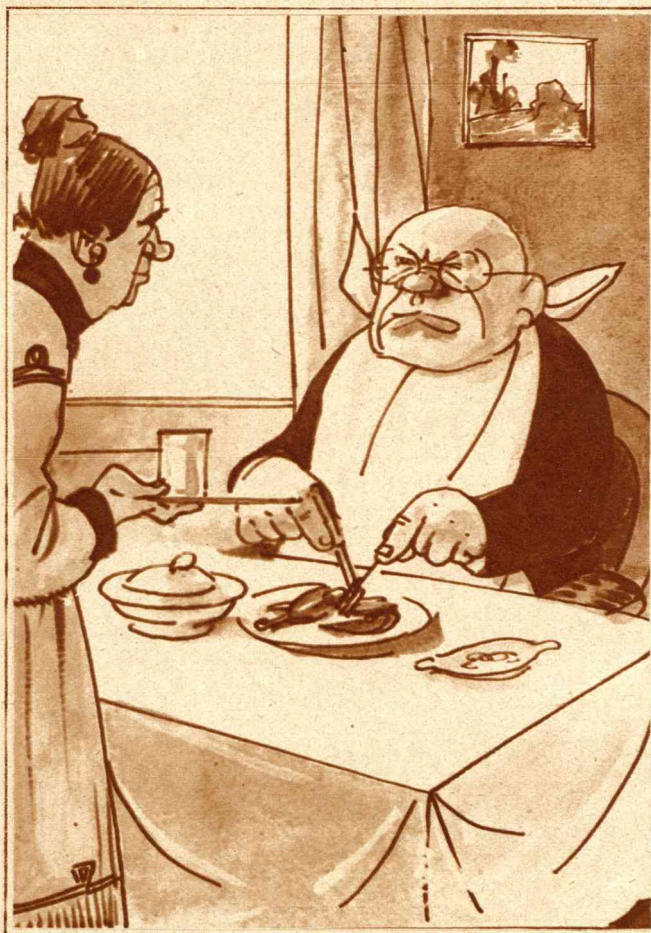
DOOR MARY ROBERTS RINEHART

beneden was dicht. Een minuut later begreep ik, wie er geweest was. Het regende, zooals je weet, en Schwartz had zijn paraplu vergeten, met zijn voorletters op den haak!"

"Schwartz!"

"Begrijp je nu, waarom ik werd nagegaan?" vroeg hij. "Ik ben sinds dien avond iedere minuut gevolgd. Waarschijnlijk slentert er op 't oogenblik iemand bij 't hek. In ieder geval, ik zat in doods-

Professor Priem Pruttelt:

"Juffrouw, wilt u even den timmerman opbellen? Ik kan de kip niet stuk krijgen."

angst. Ik begreep, hoe 't er voor mij uitzag, en als ik Schwartz noemde, was ik binnen vierentwintig uren een lijk. Ik weet nauwelijks meer, wat ik deed. Ik nam de paraplu mee en liet die staan in 't portiek van 't eerste huis, waar ik 't naambordje van een dokter zag. Ik belde als een bezetene, en toen kwam Hunter me terug roepen; dokter Gray was in de club. Dat is al wat ik weet. Ik hoef er niet trotsch op te zijn, Margery, maar 't had erger gekund, 't is de waarheid. Het maakt sommige dingen duidelijk, maar niet alles. We weten niet, waar tante Jane is, of wie die honderdduizend dollar heeft. Maar je weet nu, wie de moordenaar is van je vader. En als je verstandig bent, Knox, dan laat je 't daar maar bij. Je kunt in je eentje niet vechten tegen de politie en het gerecht. Let maar eens op, hoe de heele zaak in den doofpot gestopt is, zonder blikken of blozen, en een brutale moord verdraaid wordt tot zelfmoord. Een zelfmoord zonder wapen! Bah!"

"Toch ben ik nog niet zoo zeker, dat 't Schwartz was," zei ik peinzend. "We zijn nog niet achter die 11 22 C!"

VIJFENTWINTIGSTE HOOFDSTUK VAN DEN ANDEREN KANT

Miss Jane was nu tien dagen weg. We hadden geen teeken van leven van haar. De reporter

van de *Eagle* had 'n dozijn sporen gevolgd, en hij werd mager en bleek van 't naloopen van oude dametjes langs de straten — en van de hartelikheden, die hij ondervond, als hij iets vroeg.

In het licht van Wardrop's verhaal leken sommige dingen me nog raadselachtiger dan te voren. Ze had in een tram gereden, na alleen 's nachts om twee uur naar Wynton gewandeld te zijn, hoewel ze thuis nooit 's nachts van haar kamer dorst te komen, zelfs niet met een kaars, en met 't licht aan sliep, als miss Letitia 't eerst naar bed was gegaan, en niets kon zien door het bovenraampje.

De theorie, die ik mij had gevormd, leek op 't eerste gezicht onzinnig, maar hoe meer ik er over dacht, hoe waarschijnlijker ze me leek. Ik dineerde in Bellwood en vertrok bijna onmiddellijk daarna naar de stad.

Margery was naar de kamer van miss Letitia gegaan, en Wardrop liep in de veranda te rooken. Hij zag er neerslachtig en bang uit, en nam mijn uitnoodiging, om mee te loopen naar het station, aan. Toen we weggingen, kwam er een man achter de boomen vandaan en volgde ons lusteloos.

"Je ziet, ik ben alleen maar in naam op vrije voeten," zei hij somber. "Ze zullen me nog eens vergiftigen; ik weet te veel."

We spraken weinig onderweg. Juist toen de trein binnenrolde, begon hij weer te spreken.

"Ik ga hier vandaan, Knox. Dat politieke geknoei is niets voor mij, en de lui, die de macht hebben, zijn te sterk. Ik heb 'n kennis in Mexico, die wil me graag daar hebben."

"Voor goed?"

"Ja, er is hier niets meer, dat me bindt," zei hij.

Ik keek hem aan in 't licht der stationslampen.

"Wat bedoel je?" vroeg ik.

"Ik bedoel, dat er voor mij geen een reden meer is, om 't eene stuk van de wereld boven 't andere te verkiezen. Mexico of Alaska, 't is me allemaal eender."

Hij keerde zich om en verliet mij. Ik zag hem den weg op gaan, met gebogen hoofd; ik zag de gedaante, die hem volgde, achter hem aan gaan. Toen sprong ik op het platform van den laatsten wagen, want de trein reed al, en die korte rit naar de stad was als een zegetocht, met orkest van de wielen: het is mij — allemaal — eender — allemaal — eender —

Ik belde Burton op, en trof hem op zijn bureau. Hij zei, dat hij er pas was, maar wel behoefte had aan een stukje eten. We spraken af, elkaar te ontmoeten in een klein Chineesch restaurant, waar we om dien tijd, negen uur, wel zoowat alleen zouden zijn. Later, als de schouwburgen uitgingen, zou 't er zoo vol zijn, dat er geen gesprek mogelijk was.

Burton kende de inrichting goed — gelijk trouwens alle restaurants in de stad.

"Hallo, Mike," zei hij tot den plechtigen Chinees, die ons binnenliet, en "Mike" glimlachte een schuinoogig welkom. Het zaaltje was leeg. Het was een eenvoudige zaak, met vitrage-gordijnen en kleine, kraakzindelijke tafels. In een hoek was een etenslift naar boven, en Burton riep door het gat zijn bestelling van rijst met kip en de onvermijdelijke thee.

Burton luisterde met aandacht naar Wardrop's verhaal, dat ik hem overbracht.

"Dus Schwartz heeft 't toch gedaan," zei hij spijtig, toen ik uitgesproken was, " 't is een tam besluit. 't Zag er zoo pikant uit, en 't blijkt niets te zijn dan een doodgewone wrok tusschen twee personen. Het spijt me verschrikkelijk; we kunnen Schwartz niets doen."

"Ik dacht, dat de *Times-Post* zoo gebeten op hem was!"

"Schwartz heeft vanmiddag om drie uur de

No. 21

"Times-Post gekocht," zei Burton, met verbeten woede. „Ik moet ermee uitscheiden. Morgen plaatsen we een foto van Schwartzwold, zijn villa in Plattsburg, en overmorgen loven en prijzen we het bestuur. Ik moet met een plezierboot de rivier af, om verslag te maken van de varkensvangerij bij de slagers-picnic."

„Hoe is 't met mevrouw Butler?" vroeg ik, toen er van zijn woede nog slechts een gerommel in zijn keel over was.

„Ligt te ijlen," ze hij kort. „Zij gaat dood, Wardrop gaat naar Mexico, Schwartz wordt gouverneur en het lijk van miss Maitland wordt in een put gevonden. De heele zaak is doodgepiekerd. Wat heb je er aan, of je den moordenaar vindt, als ie gekleed is in asbest en gepantserd met geld? Mike, ik moet meer thee hebben, om mijn ergernis te verdrinken."

Omstreeks half elf gingen we naar het ziekenhuis, en vernamen, dat mevrouw Butler achteruit ging. Fred was er, en we kwamen naar het ziekbed zonder hoop, iets van belang te hooren. Ik stelde Burton voor als een neef van de stervende, en ik was blij, dat ik 't gedaan had. Ze was goed bij kennis, maar uiterst zwak. Ze vertelde haar geschiedenis aan Fred en mij, en in een hoek schreef Burton alles stenografisch op. Zij zette er haar handteekening onder, toen het licht werd, en ze stierf heel rustig om acht uur, kort nadat Edith gekomen was.

Het zou onmogelijk zijn, haar geschiedenis te herhalen, zóó als ze die vertelde. De afdwalingen van een krank brein, de schrikkelijke aandoenlijkheid van het heele geval, die zijn niet weer te geven. Zij lag daar maar, praktisch zonder leven reeds in het lange, magere lichaam, te vechten tegen den dood, die reutelde in haar keel. Het kwam voor, dat zij wel vijf minuten machteloos zweeg, maar ontwakend verder sprak, precies voortgaand, waar ze gebleven was.

Ze begon met haar huwelijksleven, en het besef, hoe mooi en gelukkig dat geweest was, deed ons beter begrijpen de dingen, die volgden. Zij was volmaakt, ideaal, ongelooflijk gelukkig. Toen nam Henry Butler zijn benoeming tot schatmeester van den staat aan, en hiernee veranderde alles. Hij veranderde ontzettend; zijn vrouw kon slechts gissen, dat de zaken verkeerd liepen, want hij weigerde ergens over te spreken.

Toen kwam, onverwacht vlug en hevig, de slag. Er was bij Butler thuis een conferentie geweest, die een heelen nacht geduurd had, en Butler, dol van woede, omdat hij zoo grof bedrogen was, had den butler uit z'n bed gehaald en Schwartz en Fleming eenvoudig het huis uit gegooit. Ellen Butler was geschrokken, gekrenkt door dat in haar oog onhebbelijke optreden, maar ze had geen oogenblik gewankeld in geloof en trouw jegens haar man.

Butler stond alleen als eerlijk man tegen een complete organisatie van gewetenlooze sujetten. Zijn schande, gevangenschap en dood hadden elkaar snel opgevolgd. Met hem was in de vrouw alles gestorven, wat waarde aan het leven gaf. Haar gestel was gebroken; zij maakte voortaan deel uit van het jammerleger der zenuwlijders, geheel beheerscht door één idee: te wreken, terug te betalen met volle en overlopende maat, het verdriet en de schande van haar vernield leven en den dood van haar echtgenoot.

Zij vormde haar plannen met de omzichtigheid en absolute roekeloosheid van een gekrenkten geest. Zij was eigenlijk een teere, gevoelige vrouw, maar in haar wraak werd ze koud, ongevoelig, vastberaden. Haar eerste plan was, Schwartz en Fleming aan de kaak te stellen. Maar zij kon de noodige papieren niet in handen krijgen.

Toen ging ze Fleming vervolgen als een bloedhond. En zij koos een methode, die hem inderdaad bijna tot waanzin had gebracht. Overal, waar hij kwam, vond hij de cijfers 11 22 C. Soms alleen maar de cijfers, zonder de letter. Dat was in de gevangenis het nummer geweest van Henry Butler's cel, en zooals ze gegrift waren in de ziel van zijn vrouw, zoo brandden ze zich in 't brein van Fleming met geweld in. Meer dan een jaar lang had ze dit volgehouden — soms gebruik makend van de post, andere keeren door de hulp van allerlei personen, die ze omkocht, om het schrikteken op de zonderlingste plaatsen aan te brengen.

Toen kwam de tijd, dat het ook anderszins slecht ging met Fleming, zooals ik al van Wardrop gehoord had. Hij vluchtte naar de Witte Kat, en een week lang zocht Ellen Butler hem tevergeefs. Zij was

nu zoover gekomen, dat zij het besluit had gevormd, hem te doden, en den nacht, dat Margery het papier op het kussen had gevonden, was zij in het huis geweest. Ze was echter dien nacht niet de eenige indringer geweest; iemand anders, waarschijnlijk Fleming zelf, was haar voorgegaan. Zij vond althans een damesbureau opengebroken en een la, die geledigd was. Klaarblijkelijk had Fleming, niet in staat een anderen weg te volgen, zoolang hij zich verborgen hield, baar geld noodig gehad. Wat de juweelen betreft, die in het boudoir van Margery verspreid hadden gelegen, kon ik enkel veronderstellen, dat hij die ten slotte had laten liggen bij de gedachte aan zijn overleden vrouw. Overvallen door de komst van het meisje, was ze naar de bovenverdieping geslopen en had

De Mijnwerker

*Hij leeft heel den dag in de donkere mijn.
Bij magengerommel en lampengeschijn:
Hij eet er zijn brood en drinkt, als 't kan zijn,
't Verzuurde glas hier van het geld van de mijn.*

*Hij woont in een huis dat behoort aan de mijn.
Het staat in een straat van het mijnen-domein.
En als hij gehuwd is, en kindren er zijn,
Dan krijgen zij les in een school van de mijn.*

*Zijn ziel wordt verzorgd in een kerk van de mijn.
Voor ziekte verstrekt hem de mijn-afdiep.
En als hem een ongluk noodlottig mocht zijn,
Dan krijgt hij een dokter, betaald door de mijn.*

*Hij speelt klarinet of hij slaat tamboerijn,
Maar steeds is hij lid van 't orkest van de mijn:
De boete, wanneer hij afwezig mocht zijn,
Die houdt men hem af van zijn loon van de mijn.*

*De cinema waar hij des avonds wil zijn,
De danszaal, 't café, 't is 't bezit van de mijn:
Zijn kleeding en schoeisel voor groot en voor klein,
En al wat hij eet komt uit winkels der mijn.*

*Hij misselt gedachten met makkers der mijn.
Wier geest langzaam sterft op het mijnen-terrein.
Die zinken als mensch en tenslotte nog zijn,
Machines en slaven van 't monster, de Mijn!*

RUTH SARPHATI.

zich daar verstopt in een leege slaapkamer. Het was bijna dag geweest, voor ze buiten kon komen. Ongetwijfeld was dit de kamer van Carter geweest, die volgens het verhaal van Margery dien nacht op slot was geweest.

Zij stal den sleutel van een zijdeur, en sloot die achter zich, toen ze vertrok. Zij had vernomen, dat Wardrop een paar dagen later uit Plattsburg naar huis terug ging, en zij ontmoette hem te Bellwood. Zij reed terug naar de stad, buiten zichzelf door de mislukking van haar pogingen, om de brieven in handen te krijgen, die de nagedachtenis van haar man konden zuiveren, maar één ding was zij te weten gekomen: Wardrop had zich laten ontvallen, waar Fleming zich verborgen hield.

Den volgenden avond ging zij naar de Witte Kat en trachtte daar binnen te komen. Zij kende door haar man het bestaan van de geheime trap, die bij politieke besprekingen menigmaal gebruikt was. Maar de deur was gesloten, en ze had geen sleutel.

Boven zich zag zij de leege hoogte van het pakhuis oprijzen, en alras had ze besloten te zien, wat ze uit de bovenramen daarvan kon waarnemen. Op dat oogenblik echter ging de poort plotseling open, en een man mompelde iets in het donker. Ze schrok ontzettend.

Ik had er dien avond geen flauw idee van gehad, welken indruk ik door mijn onschuldige struikeling had teweeggebracht op de half-waanzinnige vrouw achter mij in 't donker. Na een poos herkreeg ze haar moed, en ze zocht een raam, waardoor ze binnen kon komen.

Verder moet ze zich gedragen hebben, zooals wij een paar dagen later. Zij vond een raam, dat op de club uitzag, en al was er veel kans, dat ze de verkeerde kamer zou treffen, zij trof de goede. De kamer lag recht voor haar, in volle duidelijkheid,

met Fleming, die aan de tafel zat, met zijn gezicht naar haar toe, bezig papieren uit te zoeken.

Zij liet haar revolver op de vensterbank rusten en mikte kalm. Haar handen waren koud, en ze had die zelfs saamgewreven, om ze beter te kunnen gebruiken. Toen schoot ze, en door een gelijktijdigen donderslag werd het geluid overstemd.

Fleming zat een oogenblik stil, vóór hij viel. In dat oogenblik zag ze, dat er nog iemand in de kamer was — een man, die een paar aarzelende stappen deed, de armen omhoog stak en toen even stil verdween, als hij gekomen was. Het was Schwartz. Toen zag ze de deur van de kamer opengaan, zag Wardrop binnenkomen en de deur weer dichtdoen, was getuige, toen hij met ontzetting bespeurde, wat er gebeurd was. Zij kreeg dan een hevigen angst — het was haar, als werd ze door armen uit de duisternis achter haar aangegrepen, ze trachtte te vluchten, te schreeuwen — ze viel in zwijm. Het schemerde, toen ze bijkwam en terugging naar het hotel, waar ze onder een valschen naam een kamer genomen had.

Langzamerhand werd ze rustiger. Ze las het bericht van Fleming's dood in de kranten, en ze genoot ervan. Maar zij moest nog meer doen — ze was pas begonnen. Zij wou Schwartz ruïneren, zijn crediet breken, hem treffen met de pijlen der openlijke schande. Wardrop had gezegd, dat de brieven van haar man, met andere papieren, in het huis op Monmouth Avenue waren, zoodat hij er niet bij kon.

Fleming's lijk werd dien dag, Zaterdag, naar huis gebracht, maar zij was te ver gegaan om het op te geven. Ze wilde de papieren hebben, vóór Lightfoot ze in handen kreeg en vernietigde. Dien avond drong ze met den gestolen sleutel het huis binnen. Zij doorzocht de bibliotheek, en vond daar niet de brieven, waar Wardrop over gesproken had, maar andere, even compromitterend of nog erger, wissels, nota's en privé-rekeningen, die Schwartz voorgeod konden breken.

Toen zag ik het licht en ging naar beneden. Mijn ongelukkig gestommel was haar zooveel waarschuwing, dat ze het licht uitdeed. Toen volgde haar vlucht naar boven, waarbij ik in het diengat terecht kwam. Boven trof ze Bella, die bijna bezwijmde van schrik, en die haar tot den morgen bij zich hield, haar sussend en troostend, totdat ze in een onrustigen slaap viel.

Dien dag bemerkte ze, dat ze werd nagegaan. Toen de uitnoodiging van Edith kwam, nam ze die aanstonds aan, om zichzelf en haar papieren in veiligheid te brengen tot het moment, dat ze ze zou kunnen gebruiken. Het was haar tegengevallen, dat Margery daar was, maar ze had getracht, er zich doorheen te slaan. Een paar dagen lang was alles goed gegaan: ze werd weer sterker, voelde zich in staat, het tweede bedrijf van het drama te beginnen: Schwartz het leven zuur te maken en hem dan aan de kaak te stellen. Waarschijnlijk zou ze ook hem later gedood hebben: ze wilde de maat vol hebben en doen overloopen, en daarom wou ze hem eerst aan de schande blootstellen.

Maar — Schwartz moet te weten zijn gekomen, dat de papieren uit Fleming's huis verdwenen waren, en de rest geraden hebben. Zij twijfelde er niet aan, of hij had van 't begin af geweten, wie Fleming vermoord had. Wat daar ook van zij, hij had haar laten overvallen in haar kamer — Margery was in het aangrenzende vertrek gechloroformeerd, — en terwijl zij zelve zich bewusteloos hield, waren de papieren onder haar kussen vandaan gehaald. Zij had de twee mannen gevolgd door het huis en door de keukendeur naar buiten, maar was toen op het gras in zwijm gevallen.

Den volgenden avond, toen ze vroeg naar boven was gegaan, terwijl Margery en ik beneden bleven, had ze de kans waargenomen om het huis te verlaten. Hoe ze wist, dat Schwartz in de Witte Kat was, en hoe ze daar door de zijdeur binnenkwam, vernamen we niet. Hij had de papieren verbrand voor haar komst, en toen zij op hem wou schieten, had hij haar hand opzij geslagen.

Toen wij weer buiten waren, in het vriendelijke daglicht, keek Burton mij met zijn schrandere blauwe oogen aan.

„Verschrikkelijke geschiedenis, hè?" zei hij. „Dat is misschien een voorbeeld van oer-instincten. Maar voor de rest van het mysterie is er maar een oplossing, die we nog niet geprobeerd hebben: diep in mijn ziel geloof ik, dat jij zelf de leeren tasch en de oude dame gestolen hebt!" (Slot volgt)

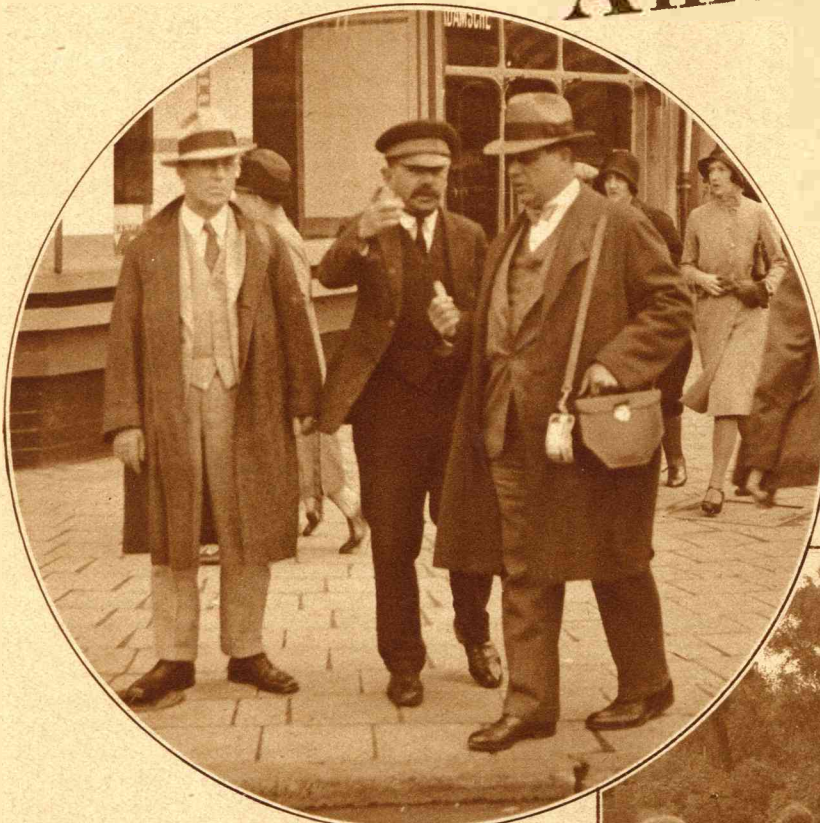

Bij den uitgang van het Centraal Station betwisten gedienstige geesten elkander het buitenkansje om de nieuwwaangekomenen naar hun hotel te brengen.

Amerikanen verheugen zich in de algemeene belangstelling. Zij kunnen niet voor een winkel stilstaan zonder door eenige dozijnen menschen aangegaapt te worden, waarschijnlijk, omdat met hun nationaliteit het begrip „geld uitgeven” en „geld verdienen”, op legendarische wijze is verbonden. Overigens zijn zij de kalmste lieden ter wereld. Zij bezien onze historische gebouwen met een soort vermoeide welwillendheid (ze hebben er immers op hun Europa-trip al zooveel gezien), zij luisteren half naar de mededeelingen van hun gids, zij leggen vooral een hevige, temperamentvolle belangstelling aan den dag voor onze vaderlandsche jenever.

Geheel verschillend gedragen zich de Duitschers. Die „doen” Amsterdam wetenschappelijk „gründlich”. En over welk een benijdenswaardig wandelvermogen beschikken deze lieden. Als het mogelijk was naar Marken te loopen, dan was er geen sprake van, dat zij ooit de boot zouden nemen. In ieder geval ondernemen zij alles zelfstandig; het zijn de

Vreemdelingen in Amsterdam

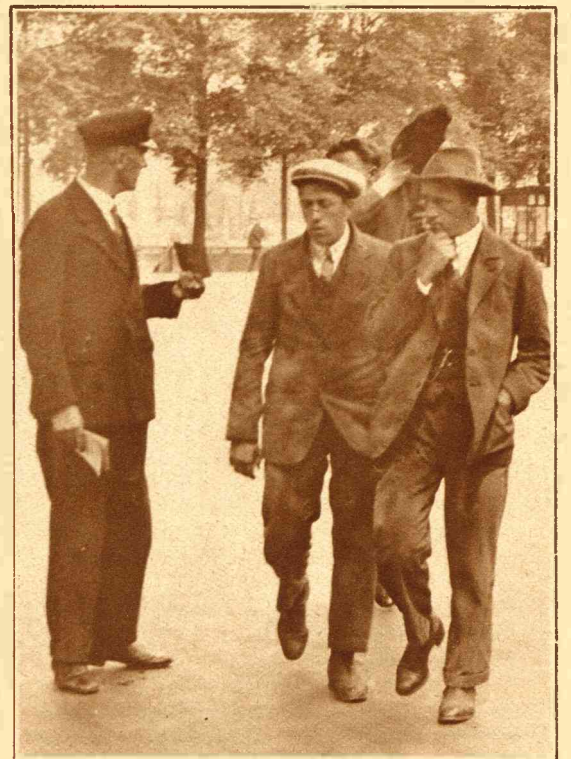

Een gids tracht twee Amerikanen duidelijk te maken, dat ze zonder zijn geleide het mooiste van Amsterdam zullen missen.

zich allerhande menschen bevinden, behalve Groot-Mokummers.

Want ofschoon het stil is, is het toch ook weer druk. Maar aangezien het niet de Amsterdammers zelf zijn die de drukte (en degezelligheid) aanbrengen, is er een andere sfeer van bedrijvigheid als des winters.

De vreemdelingen zijn op onze stad neergestreken, buitenlanders en binnenlanders. De laatsten gedragen zich meestal nog het „buitenlandst”.

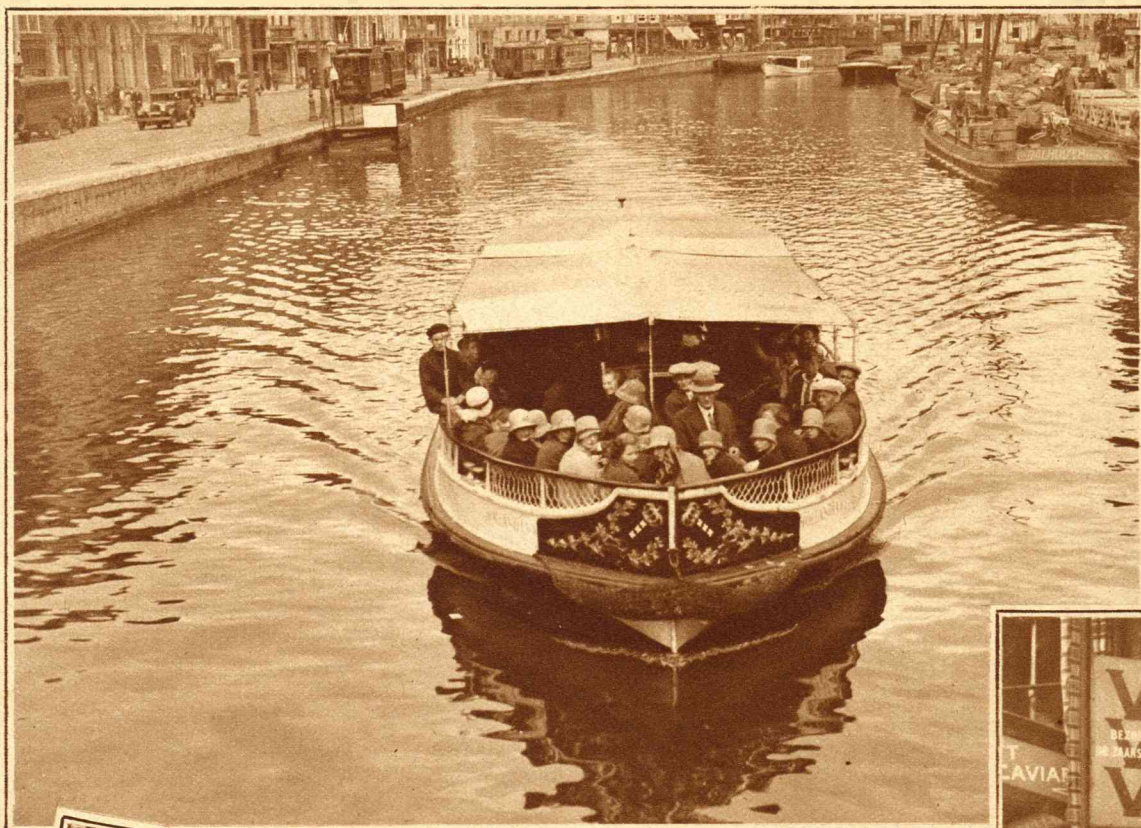
„Heeren, Marken en Volendam”.

Schoolkinderen, een en al aandacht voor de manoeuvres van een schipper.

Het is stil in de stad,” beweren de hoofdstedelingen, die, gedwongen of uit vrijen wil, binnen de Amsterdamsche vesten vertoeven tijdens de zomersche weken die overigens ook al weer schijnen te zullen verregenen.

Daarmee bedoelen zij, dat er weinig bekende Amsterdamsche „gezichten” te „ontmoeten” zijn, dat er niet zoo druk door de Kalverstraat wordt geflaneerd als andere dagen, dat de slagvaardige tramconducteurs hun humorvolle antwoorden bewaren tot de dagelijksche klanten, die hun opmerkingen op de juiste waarde weten te schatten, van hun vakantie terug zijn, dat de kellners lusteloos hangen op de terrassen der café's, waar

Een geliefd uitstapje: het boottochtje door de havens en grachten.

Troee Rembrandt-bewonderaars lieten zich naar het Rijks-Museum brengen in een open rijtuigje.

Duitschers, die het standvastigst aan de verleidelijke aanbiedingen van de zeelieden, die met hun „Marken en Volendam“-geroep het stationsplein overschreeuwen, kunnen weerstand bieden. Ook een kwestie van „Ausdauer“.

Belgen en Fransen zijn er weinig. Die trekken waarschijnlijk allemaal naar de werlde-tentoonstelling van Antwerpen. Maar hoe goed is het een enkele maal brokstukken van de zoetvloeiende taal van onze zuiderburen op te vangen.

Dan zijn er nog de „binnenlandsche vreemdelingen“. Uit welke afgelegen oorden des lands zij soms komen, valt af te leiden uit de niet geheel nieuwe snit van hun kleeding, uit de onwennige zwier, waarmede een veel te licht getinte deukhoed op de voor dezen uitgaansdag bijzonder rijkelijk ingevette haren staat, aan den quasi-onverschilligen stap waarmee zij het Damrak betreden. Doch alleen de mannen zijn zoo ijdel.

De vrouwen willen over het algemeen best weten, dat zij een dagje uit zijn. Zij drementen langs

De „bodenmeester“ neemt een kiekje van de klas, die zich op de treden van het paleis heeft opgesteld.

de uitstapen, kinderen desnoods nog aan hun rokken meezeulend, maar vol belangstelling en onvermoeid.

Onwennig in het groote-stads leven doen ook de troepen schoolkinderen van buiten, die een dagje naar Amsterdam zijn gekomen. Onder leiding van hun onderwijzers, die er, al naar hun aard, lusteloos of vol ijver bijlopen. Maar de meesten hebben, ondanks dat zulk een dag véél van hun zenuwen en van hun verantwoordelijkheidsgevoel eischt, in het uitstapje evenveel schik als hun opgewonden discipelen, die den heelen, lieven langen dag zingen van: „In het groene dal, in het stille dal.“

Het zangrepertoire der Nederlandsche schooljeugd is nog altijd niet bijster uitgebreid.

En temidden van al deze bezoekers der Amstelstad dwalen schuchter en schichtig een paar Javaantjes rond, die met de laatste mailboot zijn meegekomen. Maar niet alle kleurlingen hebben een zoo ingetogen wandelwijze. Dat bewijst het vroolijke drietal op onze voorpagina. S. v. H.

Amerikaansche dames winkelen op het Damrak.

Stadgenoot en Vreemdeling is de omgeving van den Dam, „t Paleis,” vertrouwd en het zal dan ook wel overbodig zijn om de aandacht van onze lezers binnen of buiten Amsterdam

EEN INDRUKWEKKEND

WEKKEND STADSBEELD

te vestigen op gebouwen of straten. Tusschen de winkelgalerij in de Raadhuisstraat en de Bijenkorf zal hij heel wat „oude bekenden” op onze foto weten te ontdekken (Foto K.L.M.)

HET HART VAN EEN VROUW....

DOOR WILLY CORSARI

Vrouwen? Allemaal hetzelfde in den grond! Egoïst en klein, nooit in staat tot groote scheppingen en groote gevoelens...."

"Hé, hé," protesteerde iemand uit het gezelschap. Een grijsbarig man met nog jeugdig gelaat glimlachte stilletjes.

"Eens was het mode, de vrouwen blindweg te vereeren," zei hij, "nu is het mode, haar te verzuimen. Dat alles is.... jeugd!"

De schilder, Evert Belt, die in weerwil van zijn jeugd al heel wat successen kon boeken, en in zijn werk, en op.... ander gebied, kleurde van ergernis. Hij werd niet graag er aan herinnerd, dat hij inderdaad nog zéér jong was en hij wist zelf te goed, hoe diep zijn cynisme ging, om niet wat verlegen te worden tegenover de heldere oogen van dien ouden man.

"Er bestaat een gedicht.... ik weet niet meer van wien," zei de oude heer na een oogenblik, "waarin verteld wordt van een troepje officieren dat feestviert en in after-dinner-stemming zich nogal hard en sceptisch uitlaat over de vrouwen. Dan staat plotseling de jongste op, nog 'n half kind, een groentje, bleek van verontwaardiging, en roept den ergsten zwetser, die „alle vrouwen over één kam scheert, in het gezicht: „Een schoft, wie zijn moeder en zuster niet eert!" En dat is waar, beste vriend. Wij vergeten te dikwijls, wij mannen, als we zoo maar over „de vrouwen" spreken, dat daartoe onze moeder hoort, dat we misschien een zuster hebben.... En werkelijk, het hart van een vrouw kan iets zóó kostbaars zijn, dat het ons niet past te generaliseeren, zelfs

al hebben we misschien wel eens slechte ondervindingen opgedaan."

Evert stak een sigaret op en morde: „Slechte ondervindingen zijn niet het ergste.... als men ook maar eens iets heel móóis ondervond."

"U heeft nog tijd van leven," zei de ander glimlachend. „Toeval! heb ik vandaag den heelen dag gedacht aan een vrouw, wier hart alle ondeugden van duizenden andere vrouwen weer goed maakt! Ik zag haar namelijk vanmorgen hier in het hotel. Als het u interesseert, dan wil ik u haar levensgeschiedenis wel vertellen, die verbonden is met die van een ouden bekende van me."

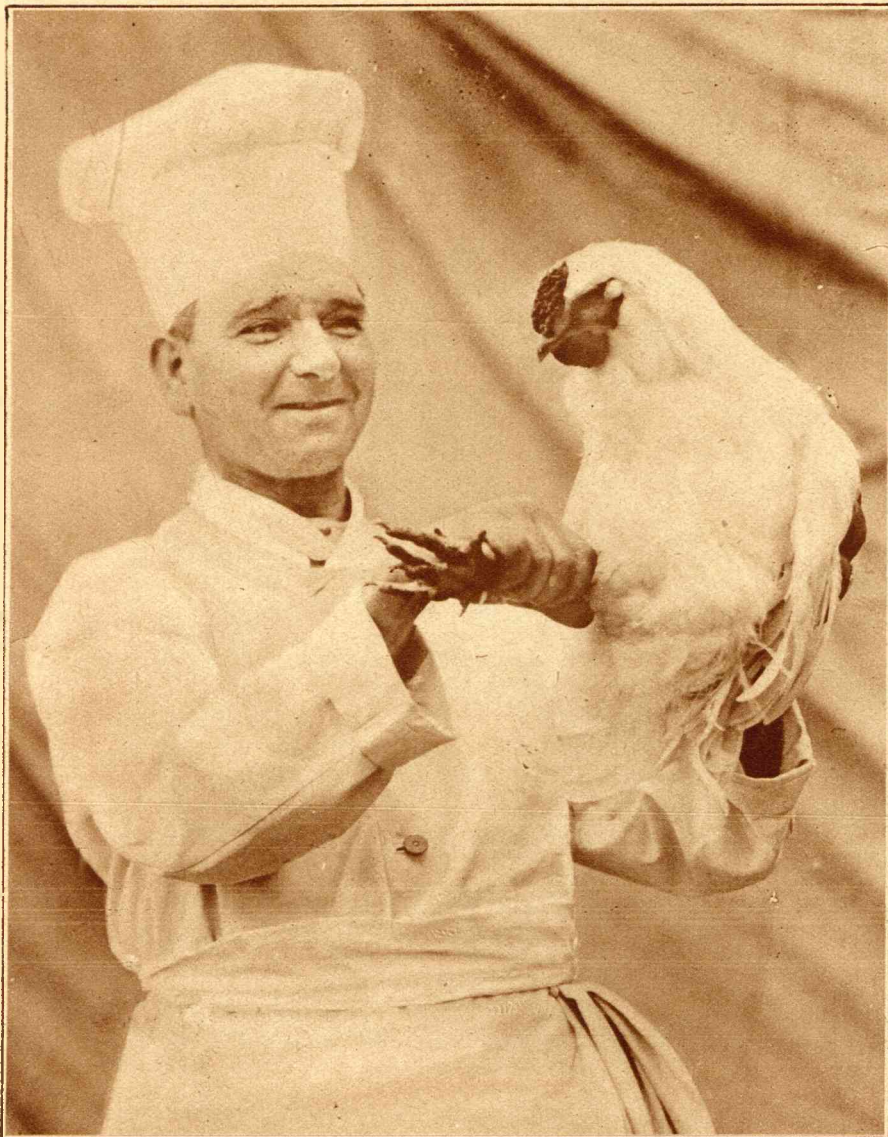
Hij wachtte even. De groote hall van het hotel was rustig op dit uur. Een paar gasten kwamen de breede trap af, verdwenen door de draaideuren naar buiten. Uit de eetzaal drongen zachte tonen van een orkestje. De oude heer

ontmoetten elkander ook nu en dan. Hans Horning was het type van een modernen, sportieven frisschen jongen. Er ging kracht en levenslust van hem uit en hoewel hij ontwikkeld en intelligent was, was hij toch in de eerste plaats een echt sportman. Hij reed paard, bokste, zwom.... Ik vertel dit, om u een beeld van hem te geven, zooals hij destijds was: één en al gezonde kracht.

Toen gebeurde het ongeluk. Hij schreef het me zelf, vrij achteloos, tusschen allerlei andere dingen in: dat hij van z'n paard was gevallen en sinds-

„Blanke Ballast!" 'n Londensch bruidspaar geraakte, tengevolge van een rukwind, bij het verlaten van het kerkgebouw in deze ongewone moeilijkheid.

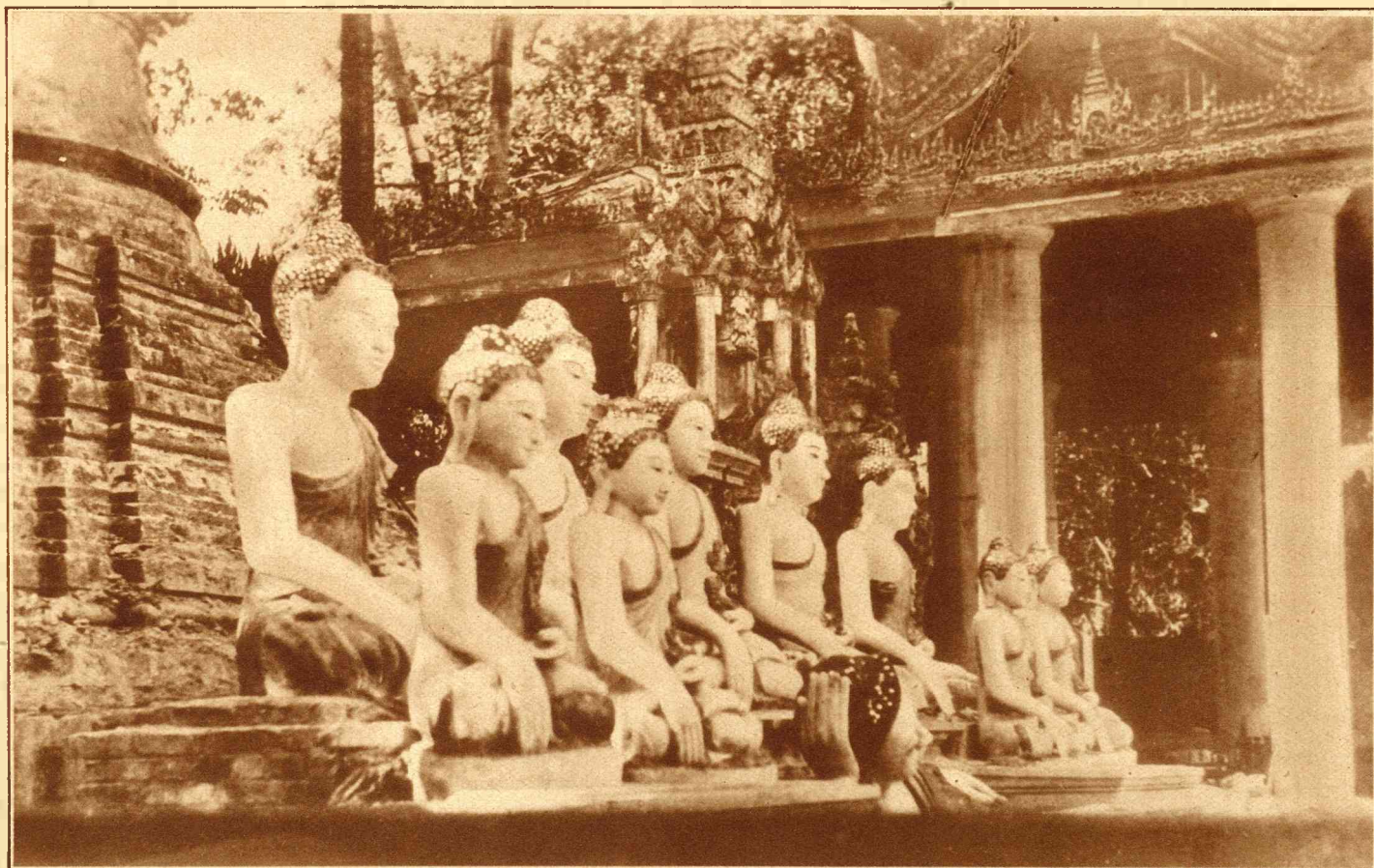
Afgekeurd voor soepkip.

roerde in zijn mokka en begon: „Het is ongeveer vijf jaar geleden, dat ik op reis — ik ben altijd een liefhebber van reizen geweest — een jongeman leerde kennen. Hij heette Hans Horning, was van goede familie, welgesteld en een buitengewoon sympathieke jongen. In weerwil van het groote leeftijdsverschil schoten we prachtig op samen, vooral daar we beiden enthousiaste bibliophilen waren. Dat vlochten band tusschen ons, die onverbroken bleef, ook toen we naar huis terugkeerden. We correspondeerden met elkaar en

dien last van hoofdpijnen had. Een heelen tijd lang hoorde ik niets meer, totdat zijn broer me een briefje schreef, met excuses: Hans kon voorloopig niet schrijven, hij leed aan zware hoofdpijnen en had ook veel last van z'n oogen.

En het ergste gebeurde. Toen ik, verontrust door een lang zwijgen, hem ging opzoeken, vond ik hem.... blind.

Ieder van ons kan meevoelen met de ellende van blind-worden. Maar denk u in, wat het speciaal voor dezen jongen betekende! Hij was verwijdeld en niemand bleek in staat, hem wat te kalmeeren en tot berusting te brengen. Omdat men hem niet meer alleen vertrouwdde, nam men een pleegzuster in dienst. Zij was de vrouw, over wie ik eigenlijk wilde vertellen. Ze was een geboren verpleegster — en grooter lof kan men een vrouw nauwelijks toezwaaien, want beteekent het niet: grenzenloze toewijding en opofferingsgezindheid, gepaard aan een intuïtieve, prachtige moederlijkheid? — en ze was daarbij een zeer intelligente en zonnige vrouw. Wat zij voor Hans was, in die vreeselijke tijden, is niet te beschrijven. Maar zij overwon tenslotte de wanhoop, die hem dreigde te overweldigen. Ze bracht hem, met oneindig geduld, in de stilte der berusting.... en verder dan dat.... Ik zag hem weer glimlachen, ik merkte, dat hij weer

De „negen Buddha's met het lokkig haar" — een beroemde beeldengroep in de Shroë Dagoon tempel te Rangoon.

belangstelling kreeg in allerlei. Vele uren bracht ik bij hem door en met ieder van die uren groeide mijn bewondering voor die vrouw. Zij had hem lief. Ik zag het, weken lang, voelde het en vroeg me af, of hij óók het niet moest voelen. Maar hij zweeg. Zijn gehechtheid aan haar groeide met iederen dag, met ieder uur, kan ik wel zeggen en toch zweeg hij. Als hij over haar sprak, had zijn stem een klank, die zijn diepste verlangen verried, had zijn gezicht een uitdrukking, die me ontroerde... en toch zweeg hij. De maanden verliepen. Zaken riepen me weg. Toen ik terugkwam hoorde ik, dat ze waren getrouwd en naar het buitenland vertrokken. Het leven dreef ons uiteen... maar vanmorgen ontmoette ik ze hier in 't hotel. Ze leidde hem naar hun kamers en ik bleef hem gezelschap houden, terwijl zij een paar boodschappen ging doen. In haar afwezigheid vertelde hij me toen, hoe hun huwelijk was tot stand gekomen."

De oude heer dronk zijn mokka, liet even de afwachterende stilte om hem duren en vervolgde dan: „Hans is op 't oogenblik een gelukkig mensch. Het lijkt ongelooflijk en is toch waar. Jaren van liefde en samenzijn met zijn vrouw hebben andere behoeften in hem gewekt en andere idealen dan hij vroeger had. Hij kan nu, zonder bitterheid en smart, terugdenken aan den tijd, toen hij dweept met sport. Zijn heele belangstelling is nu voor geestelijke dingen. Zij lezen veel samen en nog altijd is hij 'n enthousiast bibliophile, die in zijn vrouw een trouwe assistente en belangstellende helpster vindt.

„Wat zij voor me is," zei hij me vanmorgen, „is niet te beschrijven. En te denken, dat ik dit geluk bijna aan me liet voorbijgaan! Ja, ik had haar lief en durfde niet spreken. Mocht ik, een gebrekkige, deze jonge vrouw aan me binden? De strijd was smartelijk. Ik was jaloersch, jammerlijk en hopeloos jaloersch, op iederen man, dien zij kende. En ééns, toen ze me vertelde van een neef, met wien ze was uitgeweest, beheerschte ik me niet meer, toonde haar mijn verdriet, mijn verlangen, mijn heele liefde... Toen ik me eenmaal verraden had, pakte me een doodsangst. Zou ze mij nu verlaten? Ik smeekte haar, te blijven, ik bezwoer haar, dat ik nooit meer van zoiets zou spreken. Toen zei haar lieve stem, dichtbij me: „Maar waarom niet... lieveling...?" Het was, minutenlang, een paradijs, met haar

armen om me heen, haar zacht gezicht tegen het mijne. Toen kwam ik tot bezinning."

„Neen," zei ik... „neen, het mag en kan niet... het zou gemeen egoïsme van me zijn... Liever geef ik je heelemaal op... Een meisje als jij hoort bij een man die gezond en flink is... zooals..."

De naam van haar neef kwam naar mijn lippen. Ik geloof, dat ik in dat moment in staat was geweest tot een groot offer. Maar zij had alleen een zacht lachje, een heel eigenaardig, teeder lachje.

„Liefste," zei ze, „je hoeft niet jaloersch te zijn op me... Als je me zien kon zou je dat weten!"

Ik begreep haar eerst niet. Toen, heel langzaam, drong de beteekenis van haar woorden tot me door. „Bedoel je, dat je...?" „Dat ik leelijk ben," zei ze, „ja, zóó leelijk, dat je niet van me zoudt houden als je me kon zien. Begrijp je nu, wat een geluk het voor me is, je gevonden te hebben?"

„Dit vertelde Hans me, vanmorgen."

De oude heer zweeg weer even. Men keek hem aan, afwachterend of er nog iets zou komen, een beetje teleurgesteld. Tenslotte zei Evert: „Ik wil geen kwaad spreken van een vrouw, die u zoo hoog schat, maar komt het u ook niet voor, dat in haar „offer" ook egoïsme verborgen is? Het kan nuttig zijn, dat het voor hem een groot geluk was, haar te krijgen, maar zijzelf erkende,

dat zoiets als een uitkomst was en..." Hij stokte, want de oude heer had hem gewenkt. Allen keken om, zijn blik volgend.

Van de breede trappen daalde een jongeman van innemend en aantrekkelijk uiterlijk, langzaam, maar met de rust van iemand, die gewend is geraakt aan de eeuwige duisternis om hem heen. Hij leunde licht op een jongevrouw, die hem leidde. Ze kwamen zoo samen langs het groepje en zij glimlachte naar den ouden heer. Toen gingen ze beiden de eetzaal binnen.

* * *

Het was langen tijd zeer stil in het gezelschap. Evert zat naar de deur van de eetzaal te staren, alsof hij daar iets wonderlijks zag. Tenslotte zei hij voor zich heen: „Alle machtig... wat een schónheid is die vrouw".

„Ja," zei de oude heer. Hij glimlachte, dronk zijn likeur. Uit de eetzaal zongen zachte vioolklanken.

„Ben ik ook al groot?" (’n Hongaarsche herder en zijn achterkleinkind).

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Zij bleef even in de open deur staan. Terry sprong op en liep naar haar toe.

„Lois! Je begrijpt me niet —”

„Is mijn begrijpen van zooveel belang? Heb je dit niet zelf gedaan? Is dit niet de oplossing van het feit, dat je een tehuis aanvaardde in mijns vaders woning? Is 't dat niet?”

„Ja.”

„Je hebt hierop gewacht, is 't niet? Je hebt op dit doel aangestuurd. Heel goed; je hebt 't nu bereikt. Maar 't geeft geen prettig gevoel, wel? Oh! antwoord nu maar niet. Ik kan de waarheid op je gezicht lezen; daar staat méér dan je uit wilt spreken.” Ze kwam een paar stappen naar hem toe, rank en koninklijk en onuitsprekelijk mooi. „Maar je zult in één ding teleurgesteld worden, Bob: Vader zal dit dragen als een man. Al heeft hij, zooals je meent, dan ook nog nooit waarachtig leed gekend: wat de toekomst hem ook brengen zal als gevolg van jouw daad: hij zal niet kermen of jammeren. Er is één ding, dat je nooit van hem geweten hebt, Bob Terry: hij is een man.”

De jonge man voelde zich ellendig. Hij had met Peter Borden willen praten — over hem willen triomfeeren; zich willen opwerpen tot een prachtige dramatische razernij. Zelfs van Lois' kant had hij gehoopt op een heftigen woordenvloed, een fellen haat. Haar kalm, rustig begrijpen, haar ontleden van zijn geest — dat was 't, wat hem teleurstelde en de situatie van alle glorie beroofde.

„Je verwacht, dat ik medelijden met hem zal hebben, Lois? Had hij medelijden met mij?”

„Ja.”

„Dat heeft me wel veel geholpen! Hij had zoo'n medelijden met me, dat hij me naar de gevangenis stuurde. En me daar ten onder liet gaan. Onthoud goed: alles wat ik nu gedaan heb, is volkomen gerechtvaardigd.”

„Ik heb niet gezegd, dat 't dat niet was. Ik heb alleen gezegd, dat 't onnoodig was. Bruut zelfs.”

„Niet bruter of onnoodiger dan wat hij mij heeft aangedaan. Hij is onschuldig. Wel, dat was ik ook. Hij zal precies doormaken, wat ik heb doorgemaakt. Je kunt zooveel redeneeren als je wilt, begrijpen doe je het toch niet. En je vader ook niet. Maar binnenkort zal hij het weten. Hij zal het precies begrijpen — omdat hij onschuldig is.”

„En iedereen zal weten, dat hij onschuldig is. Dacht je misschien, dat de commissarissen zullen denken, dat hij dat geld gestolen heeft?”

„Het kan me niet schelen, of ze dat denken of niet. Hij zal geruineerd zijn. Dat zal me machtig veel plezier doen. Misschien zal hij dan niet meer zoo onverstoorbaar en zoo — zoo — zelfgenoegzaam zijn.”

Zij schudde langzaam haar hoofd. „Arme Bob! Ze hebben die vlam van wraakzucht in je aangeblazen en in 't leven gehouden, in spijt van alles, wat je beter ik misschien had kunnen bereiken — hebben ze niet? Ze hebben je bijna doen gelooven, dat je hieraan werkelijk behoefte had. Ik heb medelijden met vader — maar ik heb nog meer medelijden met jou. Je hebt een vergissing begaan. Ik kan dat duidelijk zien; maar jij zult 't niet inzien, vóór 't te laat is.”

„Ik zal er wel tusschenuit komen.”

„Dat denk ik ook. Maar je zult geen onschuldig man meer zijn. Iedereen zal weten, wie die obligaties gestolen heeft.”

„Ze kunnen niets bewijzen.”

„Ik veronderstel van niet. Je rechtskundig adviseur heeft de details waarschijnlijk met zorg overwogen.” Ze zweeg een oogenblik. Toen vroeg ze: „En wat zegt Kathleen van dit alles?”

„Kathleen?” Hij kreeg een schok. „Zij weet het niet.”

„Je behoort 't haar te vertellen. Het is niet eerlijk, zooiets voor je verloofde verborgen te houden.”

Hij keek haar verbaasd aan. „Wist je, dat we verloofd waren?”

„Ja. Zij heeft het me verteld.” Ze vroeg zachtjes: „Zal zij het goedkeuren?”

„Ja!”

„Dat meen je zelf niet!”

„Ik denk, dat ik haar beter ken dan jij. Zij weet, wat ik daarginds heb doorgemaakt. Zij voelt niets voor je vader.”

„Maar ze voelt voor jou. En ik geloof, dat ze zich aan één ding heeft vastgeklampt: dat je geen misdadiger bent. Je bent ongelukkig geweest; het lot was wreed voor je, maar vóór gisteravond heb je nooit iets werkelijk slechts gedaan. Ik denk niet, dat ze er erg gelukkig mee zal zijn, Bob.”

„Die mogelijkheid moet ik onder het oog zien.” Hij was wat kortaf, omdat hij zich over zichzelf schaamde. „Ik zal het haar vertellen.”

„Doe dat — asjeblief. Zij is een hoogstaand meisje, Bob; als ik jou was, zou ik haar raad opvolgen.”

„Je denkt, dat je weet, wat die raad zal zijn, niet waar? Je meent, dat zij me zal zeggen, dat ik die obligaties terug moet brengen?”

„Zeker. En dat meen je zelf ook.”

„Zij zal dat niet zeggen.”

„'t Is al erg genoeg, dat je mij vóórliegt, Bob. Het is dwaas om jezelf voor te liegen.”

Hij kleurde. „Ik zal het haar vertellen. Maar, wat ze ook zegt — ik heb dit eenmaal gedaan en ik ben van plan, door te zetten. Noch Kathleen, noch iemand anders kan daar iets aan veranderen.”

„Ik vrees ook van niet, Bob. Een machtig brein — niet je eigen — heeft je hiertoe aangezet. Anders zou ik je misschien nog kunnen overtuigen.”

„Wat kan mijn doen of laten jou eigenlijk schelen?” No. 24

Zij verstarde. Maar ze zocht geen uitvluchten. „Het kan me iets schelen, Bob, omdat ik veel van je ben gaan houden. Ik sympathiseerde met den man, dien ik dacht, dat je was. Ik had diep medelijden met je. Ik stond schouder aan schouder met je in je strijd. Ik wist, hoe moeilijk het voor je was — en ik leed met je mee.”

„En nu haat je me zeker?”

„Neen. Dat zou ik nooit kunnen.” Zij stond voor hem, vorstelijk en hoog-opgericht, onbeschroomd in haar bekentenissen. „Maar ik vrees, dat het weinig nut heeft, te vechten voor een verloren zaak.”

Hij staarde haar aan, bijna verblind. Op dit unieke oogenblik leek zij begeerenswaardiger dan ooit tevoren. Hij was niet zoozeer geïmponeerd door haar hoge beschaving of haar maatschappelijke positie. Het was haar vrouwelijke majesteit, die hem boeide. Hij volhardde echter in zijn houding, omdat hij voelde, dat hij verloren was — en niet wist, wat hij anders doen of zeggen moest.

„Laat me, Lois. Je hebt niets aan iemand als ik. Je zult nooit iets aan me hebben.”

„Arme, dwaze Bob.”

„Het is zoo! Tracht me niet langer te beïnvloeden.” Hij onderdrukte met geweld de verachting voor zichzelf, die hij in zich voelde. „Wij begrijpen elkaar niet; we hebben niets gemeen. Ik kan beter heengaan.”

„Ja. Dat geloof ik ook.”

„Goedendag.”

„Dag, Bob.”

Hij wankelde langs haar heen. Er was een waas voor zijn oogen — en hij hoopte maar, dat ze hem niet zou aanraken. Maar ze deed een stap achteruit en liet hem voorbijgaan.

Hij voelde zich onbeschrijfelijk ellendig. Inplaats van een held te zijn in zijn eigen oogen, zag hij in, dat hij slechts verachtelijk was. Hij richtte zijn gedachten op iets anders, en haalde zich Peter Borden voor den geest, den zalvenden, plichtsgetrouwen Peter Borden. Hij herhaalde zichzelf telkens en telkens weer, dat hij Borden verafschuwde. Hij verdiepte zich in zijn lange, bittere jaren in de staatsgevangenis en riep den ouden haat tegen den kleinen man opnieuw in het leven. Maar door dit alles bleef onophoudelijk Lois' beeld hem voor oogen staan.

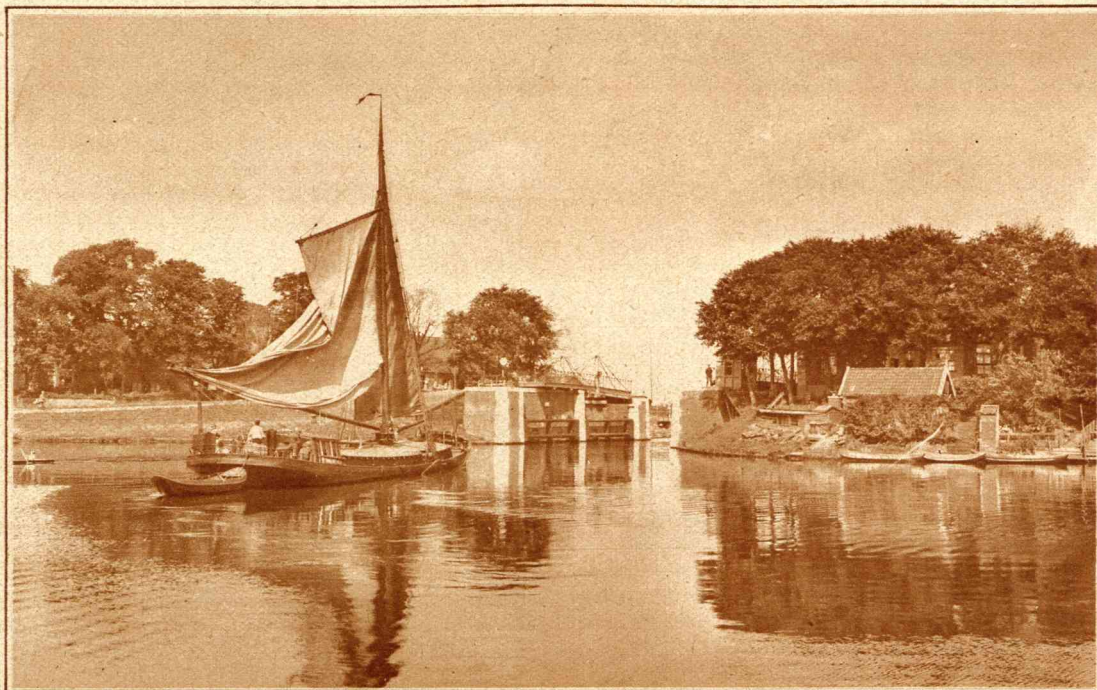
En in de groote kamer van haar weelderig ingericht tehuis stond Lois met droge oogen. De slag was te zwaar geweest, dan dat zij hem alleen kon dragen, en daarom ging zij naar de telefoon en vroeg een nummer.

„Bruce — ben jij daar? — Toe, kom hier naar toe. — Ja, nu dadelijk. — Ik wil met je praten, Bruce — ik heb je nodig!”

DRIE EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Verscheurd door twijfel aan zichzelf, gemarteld door onzekerheid, ging Bob Terry regelrecht naar Kathleen Shannon.

„Ik heb je iets te vertellen,” kondigde hij grimmig aan. „Je moet me heelmaal uit laten praten.”

De schuifjes bij Buiksloot.

„Heel goed, liefste.”

Zij luisterde. Ze viel hem niet in de rede, toen hij met zijn verhaal terugging naar den tijd toen hij als nauwelijks volwassen jongen bij Peter Borden op kantoor kwam. Hij sprak ruwweg, zonder zijn woorden te schiften. Hij vertelde van zijn groeiende genegenheid voor den man, van zijn gevoelens als jegens een vader.

En daarna de schok van zijn arrestatie. De wetenschap, dat Borden hem voor schuldig hield, en van plan was, de vervolging te steunen. „Hij praatte suikerzoet, Kathleen. Toen begon ik hem voor 't eerst te haten.”

Hij schetste in 't kort zijn gevangenis-ervaring; de verbittering, veroorzaakt door de zekerheid, dat hij onschuldig was; de groeiende haat jegens Borden, dat idée-fixe, dat zijn hoogtepunt bereikt had, op den dag dat hij vrij werd, vrij, om zijn rekening te vereffenen met den man, die hem ten gronde had gericht. Hij liet nog veel raden, dat hij niet uitsprak.

Dan de verlossing; de verblindende heerlijkheid der vrijheid, en de gelegenheid, bij Borden in huis te komen. Hij beschreef, hoe de luxe in Borden's huis en Borden's uitbundige vriendelijkheid hem uitermate hadden geïrriteerd en zijn haat levendig hadden gehouden. Hij repte niet van Lois. Maar hij sprak van het lange afwachten en toen van zijn groote kans.

„Je zult het waarschijnlijk niet begripen, Kathleen. Maar het kwam me voor, alsof mijn leven nooit compleet zou zijn, éér ik wist, dat Borden besefte, wat ik had doorstaan; en de eenige weg om hem dat te laten beseffen, was, het hem uit eigen ervaring te doen leeren.

In elk geval, ik stal die obligaties. Ik heb ze. Het geld kan me niet schelen. Hij zou me alles gegeven hebben, wat hij bezat. Ik wil, dat je goed zult begrijpen, dat er volstrekt geen eigenbelang bij de zaak was. Het beteekent veel meer voor me dan twee honderdduizend dollar. Borden zal er onder lijden. Dat is, wat ik verlangd heb van den dag dat hij me uitlegde, dat zijn plicht jegens den Staat zwaarder woog dan zijn genegenheid voor mij als individu — en al dien tijd trachtte ik hem duidelijk te maken, dat ik onschuldig was. Ik stal de obligaties — en ik heb ze goed verstopt.” Hij sloeg zijn armen wijd uit. „Ik heb je de heele waarheid verteld, Kathleen. Wat zeg je nu?”

Ze antwoordde niet onmiddellijk. Maar op haar gezicht lag een wonderlijke uitdrukking van verlichting, van vreugde bijna, niet omdat de man vóór haar een dief geworden was, maar omdat hij tot haar gekomen was met een volledige bekentenis — een volkomen blootleggen van zijn gefolterde ziel.

Zij had Bob Terry lief. Hij was de eerste man, dien zij ooit had liefgehad, en zij verblijdde zich over het feit, dat hij niet getracht had, iets voor haar te verbergen. Deze diepe voldoening overheerschte aanvankelijk den indruk, die het bericht van zijn diefstal op haar maakte. En zoo kwam het, dat ze in 't eerst niets zei dan eenvoudig dit:

„Ik ben blij, dat je 't me verteld hebt, Bob.”

„Wat denk je ervan?”

Weer aarzelde zij. De uitdrukking van teederheid stierf langzaam weg van haar gezicht, om plaats te maken voor een vreemde, droeve strakheid.

„Als je er gelukkiger door geworden bent,” zei ze met een zonderlingen nadruk, „— dan ben ik er blij om.”

Hij keek haar verbijsterd aan.

„Blij? Dat ik die obligaties heb weggenomen?”

„Ja.”

Bob voelde neiging, naar zijn hoofd te grijpen. Dit was de grootste verrassing, die hij ooit had beleefd. Hij had bittere verwijten van Kathleen verwacht — diepe, smartelijke teleurstelling. Juist zooals hij zich van te voren het onderhoud met Lois had voorgesteld. Geen der beide vrouwen had gehandeld zooals hij van haar verwacht had. Lois

had het begrepen — en was alleen maar verdrietig geweest. Kathleen — was... blij —

„Ik — ik begrijp 't niet,” bracht hij uit.

„Ik wel. Je hebt blijkbaar altijd gevoeld, dat er een leegte in je leven was, nietwaar — dat er noodzakelijk zooiets gebeuren moest, wilde je tevreden kunnen zijn. Nu is dat gebeurd en kun je met een voldaan hart je toekomst beginnen op te bouwen. Je bent gelukkig nu — ben je niet?” vroeg zij, steeds met diezelfde vreemde strakheid.

„Wel, ja — Ja, natuurlijk.”

Hij was verbijsterd; minder zeker van zichzelf dan ooit. Hoe het te verklaren was, wist hij niet, maar hij voelde heel diep in zich iets als teleurstelling, dat Kathleen zich aan zijn zijde had gesteld.

„Je moet je nu ook wel gelukkig voelen, nietwaar? Borden gaat zijn straf tegemoet. En ik

zijn koker. Hij was te zeer bevreesd en verrast, om te kunnen spreken, en voelde zich verlicht, toen zij weer begon:

„Lois weet het dus?”

„Ja.”

„Hoe?”

„Ze beschuldigde mij ervan — en ik gaf het toe.”

„Wat zei ze?”

„Ze verraste me. Ze was niet woedend of verbitterd. Ze zei, dat ze het begreep. Ze was alléén maar verdrietig.”

Kathleen voelde een diepe, warme bewondering in zich opstijgen. „Ze meende, dat je alleen maar een vergissing had begaan, maar geen misdaad?”

„Zooiets.”

„Ze is een prachtmeisje, Bob. Je had niet verwacht, dat ze er zóó op zou reageeren, wel?”

„Neen. Ik was verwonderd.”

„En ben je verwonderd over mij?”

Het was een directe uitdaging. Tot zijn verbazing antwoordde hij naar waarheid.

„Ja — dat ben ik.”

„Verwachtte je werkelijk, dat ik je een scène zou maken?”

„Ja.”

Er schoot iets als een snik in haar stem.

„Arme Bob!” zei ze, onbewust Lois' woorden herhalend: „Je zult nooit een vrouw begrijpen, die je liefheeft, zul je wel, jongen?”

VIER EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Peter Borden spaarde zichzelf niet. Hij deed zijn verhaal aan de commissarissen met zijn duidelijke, afgemeten stem, zonder eenige rhetoriek of pathos.

Hij deelde zijn collega's mede, dat hij misdadig nalatig was geweest door te verzuimen, de obligaties Zaterdagmiddag in de kluis te deponeeren. Hij gaf toe, dat hetzelfde vroeger ook al eens gebeurd was. Hij trachtte niet, de verantwoordelijkheid van zich af te schuiven en zette duidelijk uiteen, dat zijn toekomst in hun handen lag.

Gedurende dit geheele relaas had Jonas Merriwether in zijn stoel aan het hoofd van de tafel gedoken gezeten, zijn kleine, glinsterende oogen vol haat gevestigd op de onberispelijke figuur van den man, dien hij niet kon uitstaan. En toen Borden zweeg na zijn heldere uiteenzetting, kraste Merriwether's heesche stem door het

vertrek. „Waar zijn de obligaties, Borden?”

Peter Borden voelde de vijandigheid. Zijn houding verstrakte, maar hij antwoordde bedaard.

„Ik weet het niet.”

„Ben je daar heel zeker van?”

De vraag was een open beleediging, en Mac Lain, een van de andere commissarissen, keerde zich met gefronst voorhoofd naar Merriwether.

„Hoor eens hier, Merriwether — je beschuldigt Borden niet van —”

„Ik beschuldig hem nergens van.”

„De manier, waarop je sprak —”

„Ik heb 't recht te spreken op welke manier ik maar wil. Honderdduizend dollar van dat geld zijn van mij. Ik behoud mezelf het recht voor, den man, die zijn misdadige nalatigheid toegeeft, te onderwerpen, zooals 't mij belijft.”

De commissarissen kuchten. Mac Lain schudde zijn hoofd.

„We weten allemaal, dat Borden zoo eerlijk is als goud.”

„Daarmee komt ons geld niet terug. En wat mij betreft, ik ben volstrekt niet van plan, 't te verliezen, zonder althans iets van de omstandigheden te weten te komen. Wat meer is, ik wensch hier uit te spreken, wat ik al lang voor me heb gehouden: dat Borden de zaak ergerlijk slecht beheerd heeft, de laatste twee jaar. Deze uitbreiding was zijn plan, de keuze van den aannemer de zijne — en nu dit weer. Ik vraag je nogmaals, Borden — waar zijn de obligaties?”

„En ik kan niet anders doen dan nogmaals antwoorden, dat ik het niet weet.”

(Wordt voortgezet)

Des zomers in het Vondelpark.

veronderstel, dat jij niet het minste gevaar loopt.”

„Neen.”

„Mijnheer Carmody heeft, denk ik, beloofd, daarvoor te zullen zorgen.”

Carmody! Eerst had Lois het als vanzelfsprekend beschouwd, dat hij er achter stak, en nu Kathleen! Hij knikte.

„Hij zei, dat ik volmaakt veilig zou zijn.”

„Dan heb je niet de minste reden tot onrust — wel? Je hebt gedaan, wat je verlangde te doen. Dit is de dag van je overwinning, nietwaar?” Haar stem was volkomen toonloos. „Borden's boete is nu zeker al wel begonnen. Ik wou je nog één ding vragen: Denk je, dat ze jou zullen verdienen?”

„Ja. Dat zullen ze zeker. Het is een feit, dat Lois weet, dat ik het deed. Maar dat jaagt me geen vrees aan. De obligaties zijn secuur verstopt. En niemand kan iets bewijzen.”

„En je voelt je nu tevreden?”

„Ja,” zei hij, wetend, dat hij loog.

„Dan ben ik blij voor je,” herhaalde ze nog eens met dien vreemden nadruk. „Ik kan niet zeggen, Bob, dat ik je dit zou hebben aangeraden. Ik ben blij, dat je me niet van te voren om raad gevraagd heb. Ik ben een vrouw, zie je, en heb bepaald bespottelijke opvattingen over wat de man, dien ik liefheb, zou behooren te doen of te laten. Ook ben ik overdreven voorzichtig en beangst voor zijn veiligheid. Dat 't zonder mijn medeweten gebeurd is, is zeker maar 't beste — en 't heeft je immers zoo'n goed gedaan! Ik ben blij, dat je niet de minste wroeging of schaamte voelt.”

Hij nam met bevende vingers een sigaret uit

VROUWENLEVEN

Een foudraal voor een tennis-racket, waar men levens de ballen, een paar tennischoentjes enz. in kan meenemen.

Twee groote gekleurde zakdoeken worden gebruikt om dit overtrek voor het tennis-racket te maken. Vouw iederen zakdoek zooals op de teekening is aangegeven en naai vast langs de lijnen a en b.

Leg dan de gevouwen zakdoeken rug op rug, en stik ze vast langs de zijden en onderkant. Het racket wordt tusschen de zakdoeken geschoven en de zakken aan voor- en achterkant zijn voor de ballen en de schoenen. Twee drukknopen bovenaan zullen het overtrek op zijn plaats houden.

Vacantiegenot.

Het beste vakantiegenot hebben zij, die niet alleen zorgen voor eigen genoegen, maar die ook aan anderen eenige afwisseling weten te bezorgen. Eenieder kan dat doen op zijn eigen manier en eenieder zal er ook, in meer of mindere mate, toe in staat zijn.

Laat, om te beginnen, de huisvrouw, die met man en kinderen er op uittrekt om aan bosch of zee een prettige vakantie te gaan doorbrengen, ervoor zorgen, dat dienstbode of werkster of huisnaaister niet de dupe worden van het eigen genot. Dat aan de dienstbode vacatiegeld wordt gegeven, is nu vrijwel een algemeene regel geworden, maar dankt men niet vaak de werkster en de vaste naaister eenvoudig af voor den vacantietyd, zonder er zich om te bekommeren, dat het eigen genoegen een schadepost beteekent voor die anderen? Toch zou het eigen vakantiegenot zeker ver-

hoogd worden door de gedachte, dat ook anderen, door onze zorgen, een weinig vacantie kunnen genieten.

Een weinig vreugde geven ook aan anderen — het kan op zoo velerlei manieren geschieden. — De huismoeder, die misdeelde buurkindertjes bij haar eigen spruiten te spelen vraagt of ze eens mee uit neemt, brengt blijheid in de jonge levens van anderen, terwijl ze tegelijk het genot der eigen kinderen verhoogt. Wie, buiten wonend, kinderen uit de stad te logeeren vraagt, kan ze daardoor een vreugde bereiden, welke stralen blijft door vele vreugdelooze dagen heen.

En hoeveel vacatiegenot wordt er gegeven aan talloze kinderen, welke daar anders geheel van verstoken zouden blijven, door al die jonge meisjes en vrouwen, die haar jonge, frissche kracht, haar blijde opgewektheid geven in vacantie-kolonies, vacantie-scholen en dergelijke, die er in vacantietyd 's morgens op uittrekken met heele troepen kinderen om hen in heide of bosch of aan het strand te doen genieten van Gods heerlijke natuur?

Een weinig vreugde geven ook aan anderen — het beste recept voor eigen vacatiegenot — een recept, dat eenieder kan klaar maken in overeenstemming met zijn aard, omgeving en omstandigheden.

MONICA.

Een aardig Toilet-stelletje voor de reis

We kunnen dit aantrekkelijk reis-stelletje, om onze noodzakelijke toilet-benodigdheden in mede te nemen, maken van sits of cretonne. We kiezen liefst een fleurig rozen-patroon.

Om de nachtjapon-sachet, de zakdoeken-sachet, en het sponsenzakje te maken, hebben we nodig, $\frac{1}{2}$ el gepatroond sits of cretonne, $5\frac{1}{2}$ el gerimpeld rose, zacht blauw, lila of groen galon, om te versieren, een goedkoop rubber sponsen-zakje, 3 4 el zacht rose of groene shantung, wat stevig lint van $2\frac{1}{2}$ c.m. breed, en een dun koord.

We knippen een stuk gebloemde stof af voor de nacht-sachet, van 70 : 44 c.m. Aan één kant worden de hoeken rond, voor den overslag. Knip de shantung-voering precies even groot.

Sla rondom 1 c.m. van het sits en de voering naar binnen tegen elkaar, zoodat de kanten precies op elkaar komen en de rafels naar binnen gewerkt zijn. Rijg nu den geheelen omtrek. Naai het galon rondom langs den kant. Het galon wordt op de hoeken een weinig ruim aangezet, om het mooi rond te krijgen zonder te trekken.

Vouw den lap nu in een zakvorm, zooals de teekening aangeeft, zoodat deze ongeveer $22\frac{1}{2}$ c.m. groot wordt, naai nu de zijkanten dicht.

Als men de bovenklep met de ronde kanten dichtslaat, moet deze ongeveer 3 c.m. van den onderkant komen.

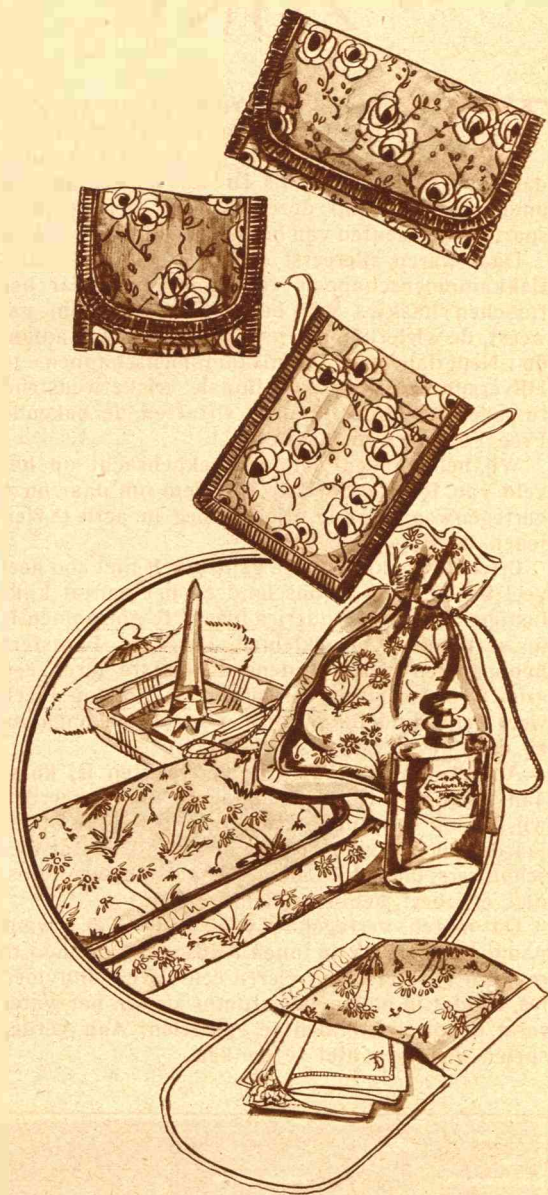
De zakdoeken-sachet wordt op dezelfde manier gemaakt, aan de bovenklep komen ook ronde hoeken. We nemen daarvoor een stuk sits en voering van $43\frac{1}{2}$: $22\frac{1}{2}$ c.m.

De sponsen-zak.

We meten het rubber-zakje af, en we knippen 2 helften van sits of cretonne, grooter dan het rubber-zakje, en extra nog $12\frac{1}{2}$ c.m. voor den zoom aan den bovenkant.

Naai de helften opzij en onder aan elkaar, en keer daarna den goeden kant naar buiten. Naai het galon langs de onder- en zijkanten. Doe vervolgens den rubberzak erin, en sla den zoom van het sits van boven om naar binnen. Leg een stuk stevig lint van $2\frac{1}{2}$ c.m. breedte over de rafels, om deze te bedekken, aan elken kant van het zakje, en naai dit vast langs onder- en bovenkant. Maak een vetergaatje aan iederen kant van het lint, en haal door het lint een dubbel koord, om den zak open en dicht te schuiven. We kunnen natuurlijk inplaats van het gerimpeld galon ook ander galon naar eigen verkiezing nemen.

DINA L.

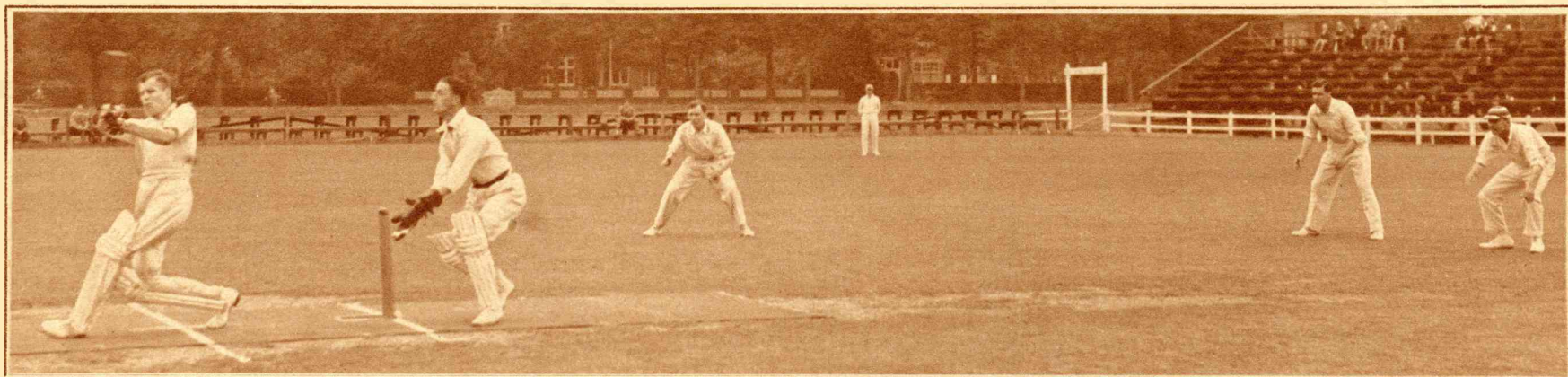

**GEEF UW
OUDE MESSEN
NIEUWEN GLANS**

Vim maakt messen, die dof en vuil zijn geworden door vet en zuurvlekken, weer als nieuw. Gebruik Vim overal in huis.

VIM-1

SPORT VAN ZONDAG

Tot voor Zondag j.l. waren we er met het weer op de Zondagen nogal zoo'n beetje doorheen gerold, doch nu Zondag j.l. was het 's middags op vele plaatsen mis. Dit was temeer jammer omdat nu juist op dezen dag de belangrijkste sport-evenementen van het seizoen plaats vonden.

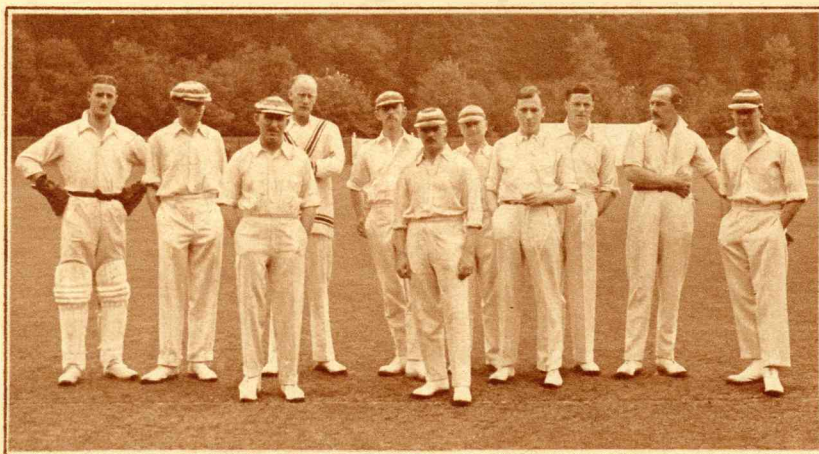
Daar waren allereerst de Nederlandsche athletiekkampioenschappen te Groningen, waar het tusschen haakjes vrij behoorlijk moet zijn geweest, de wielerkampioenschappen in het Stadion, de Nederlandsche tenniskampioenschappen te Hilversum en de internationale cricketwedstrijd tusschen het Nederlandsch elftal en de bekende Free Foresters te Haarlem.

Wij hebben den Zondag zoekgebracht op het veld van Rood en Wit te Haarlem om daar onze vertegenwoordigende cricketploeg in actie te zien tegen de Engelsche gasten.

Cricket, the king of the games, telt niet zoo heel veel beoefenaars in ons land en het aantal kijk-lustigen dat de boundaries pleegt te omzoomen is in verhouding nog kleiner. De Free Foresters hebben zich echter tijdens de laatste jaren een groote populariteit verworven en Zondag bleek weer eens duidelijk welk een mooie propaganda zij voor onze cricket sport maken.

Als er iets bijzonders te verwachten is, komt Jan Publiek altijd wel opdagen. Zoo noteerden wij dan op den ouden cricketgrond aan de Spanjaardslaan een voor cricket ongekend aantal toeschouwers, die het Zondag, evenals schrijver dezes, niet erg best hebben getroffen.

De match verregende voor een deel, want nadat het kort na de lunch reeds was begonnen te regenen brak er tegen vieren een ware zondvloed los, zoodat in no time de stumps zich in het water rond de pitch stonden te spiegelen. Aan verder spelen viel toen niet te denken.

De Free Foresters, het Engelsche cricketteam, dat te Den Haag, Haarlem en Laren tweedaagsche wedstrijden speelde.

Wij willen echter nog even vertellen wat er voor dien watersnood te zien was.

Zooals men weet werd het resultaat een draw, hetgeen trouwens ook zonder overvloedigen regen het geval zou zijn geweest, gezien het totaal der Hollanders Zaterdag te hoog was geworden en er te veel tijd voor noodig was geweest om een andere beslissing, mits de Engelschen zouden falen, in het uitzicht te stellen.

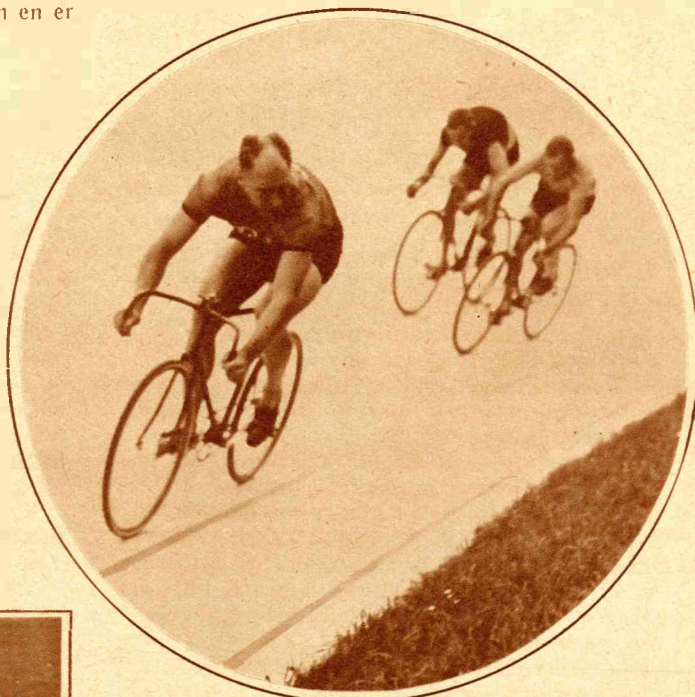
Die Engelschen faalden natuurlijk niet. Aanvoerder de Beus had ze Zaterdagavond, nadat de heeren een uur of vijf in het veld hadden gestaan, nog hals over kop even ingestuurd, denkende dat de vermoeide tegenstanders willige slachtoffers zouden worden voor de Hollandsche aanvallers. Dat vliegertje ging echter niet op. Reeds vanaf het begin der Engelsche innings was het duidelijk merkbaar dat captain Johnston weinig of niets zou riskeeren en het dus op een draw aanstuurde. In verband hiermede is het eigenlijk jammer dat de Beus na den val van het zesde wicket reeds het consigne „hitten" aan zijn menschen gaf. Het

De cricketwedstrijd van het Nederlandsch Elfital tegen de Free Foresters te Haarlem. Spelmoment uit dezen interessanten strijd v. Manen, die een century (147) scoorde, aan bat.

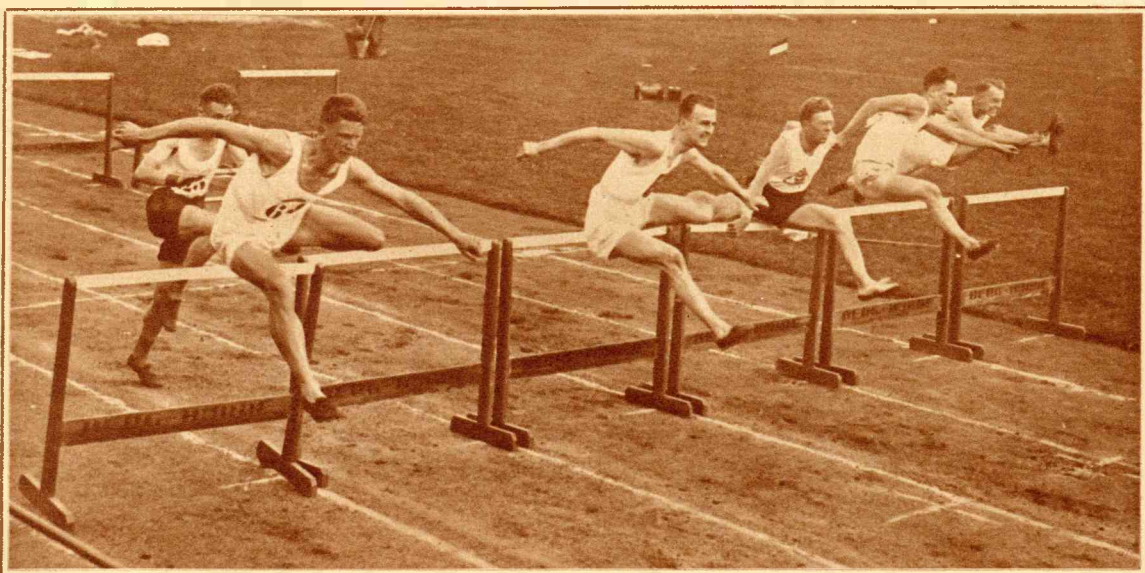
totaal dat door te gewaagd spel nu 387 werd had onder normale omstandigheden grooter geworden en misschien hadden we zelfs wel een recordscore tegen de Free Foresters gekregen.

Van records gesproken, van Manen bracht het tot 147 runs, dat is 2 boven zijn hoogste score tegen Engelsche tegenstanders.

Het Engelsche totaal werd 335 voor het verlies van 5 wickets, een prachtscore, voor een niet onbelangrijk deel verkregen door het zekere spel van aanvoerder Johnston, die, ondanks het feit

De Wielerkampioenschappen in het Stadion. Piet Moeskops, winnaar van het sprintnummer voor profs, komt naar voren.

De Nederlandsche athletiekampioenschappen te Groningen. Moment uit de finale 110 M. hardloopen. V.l.n.r. G. Ros, H. Nijhof, A. Kaan, Th. Heeg, H. van Leeuwen (winnaar) en W. Kaan.

dat zijn innings voor het publiek niet even interessant was als nuttig voor zijn ploeg, een geweldige ovatie kreeg van het publiek toen hij naar het paviljoen terugkeerde. Bij cricket viert de sportiviteit gelukkig hoogtij.

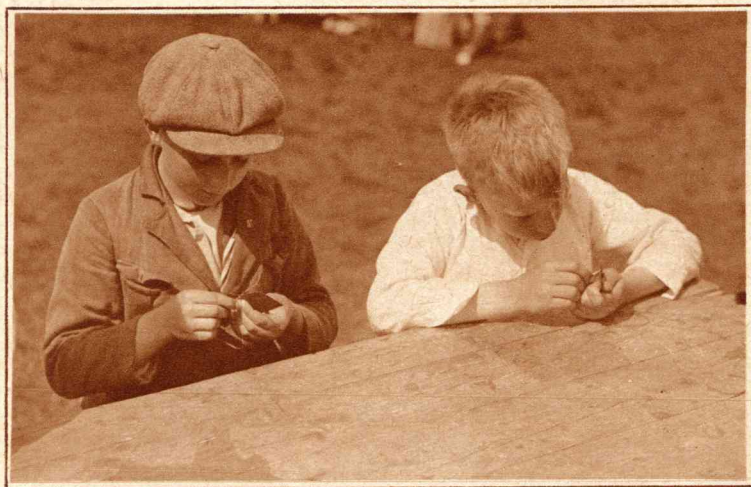
Toen was het gauw gebeurd. Juist toen de Engelsche freehitters aan bod kwamen en het publiek zich al bezorgd begon te maken over het groote aantal ballen dat zij in de Haarlemmerhout zouden zoeken, kwam god Pluvius water in het cricketsmaai gooien. Zooveel water dat er aan spelen niet meer te denken viel.

Maar, ondanks alles had het Nederlandsche cricket toch een goede beurt gemaakt. Vooral na de groote nederlaag der Flamingo's in het Haagje is het resultaat voor het vertegenwoordigende team van den N.C.B. uiterst eervol.

Vacantiescholen

van

„Ons Huis”

Twee, die hun taak ernstig opoatten.

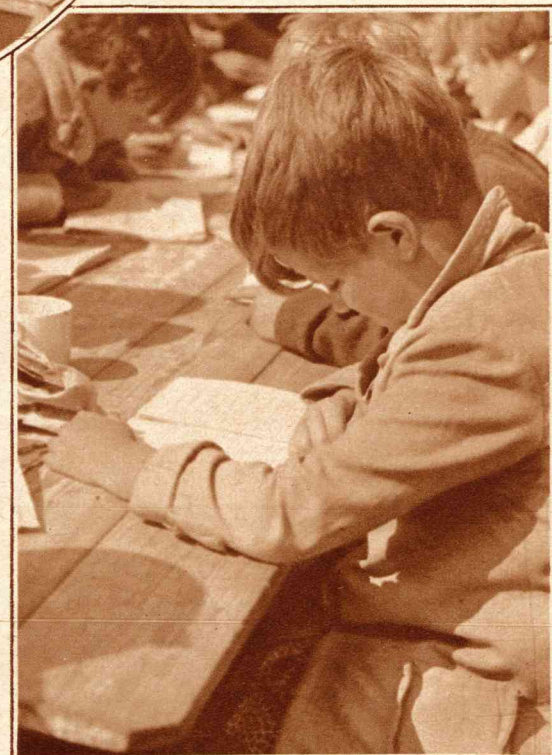
Onder kundige leiding beoefenen de jongens den handenarbeid.

Twee, die zich verdienstelijk maken met brood halen.

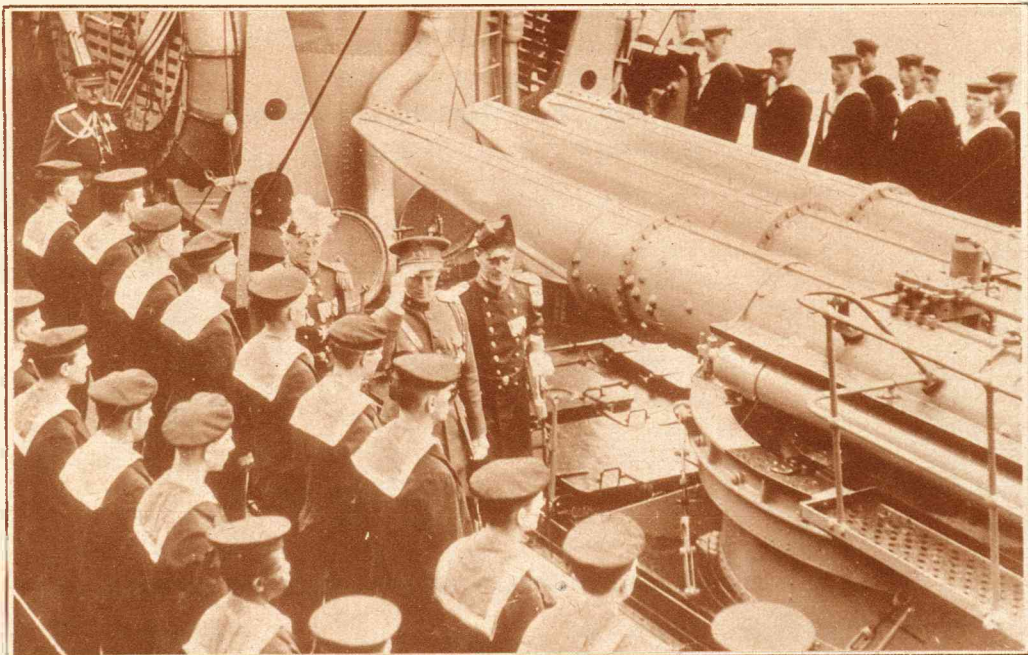

Het tmaalfuurtje laten ze zich goed smaken.

Verdiept in een spannend verhaal.

Overzicht van de werktafels op het terrein aan den Amstelveenschen weg, bij het Stadionplein.

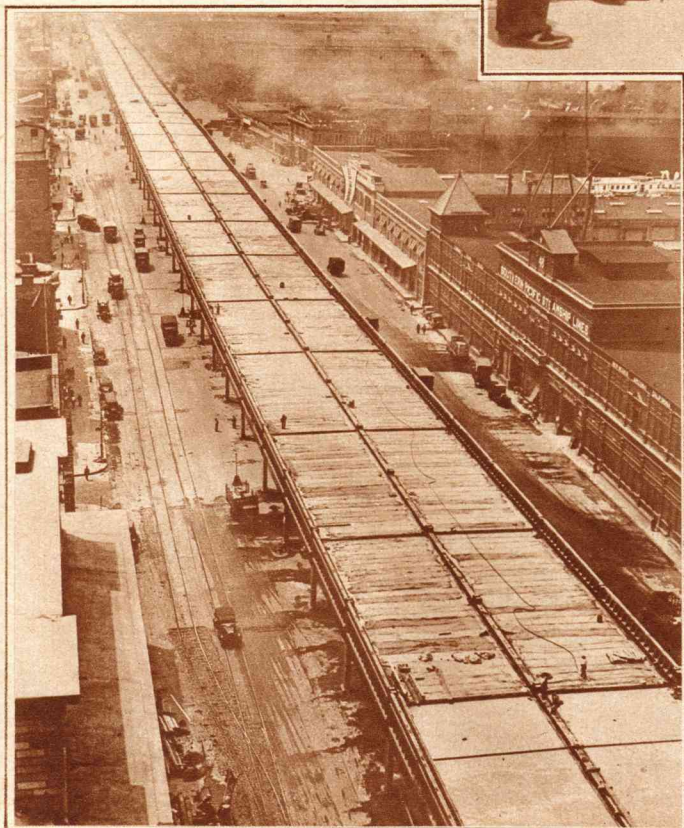
Een Nederlandsch eskader bezoekt Antwerpen, ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van den onafhankelijken Belgischen staat. Kroonprins Leopold inspecteert de eerewacht.

Vice-Admiraal Quant legde een krans op het graf van den Onbekenden Soldaat.

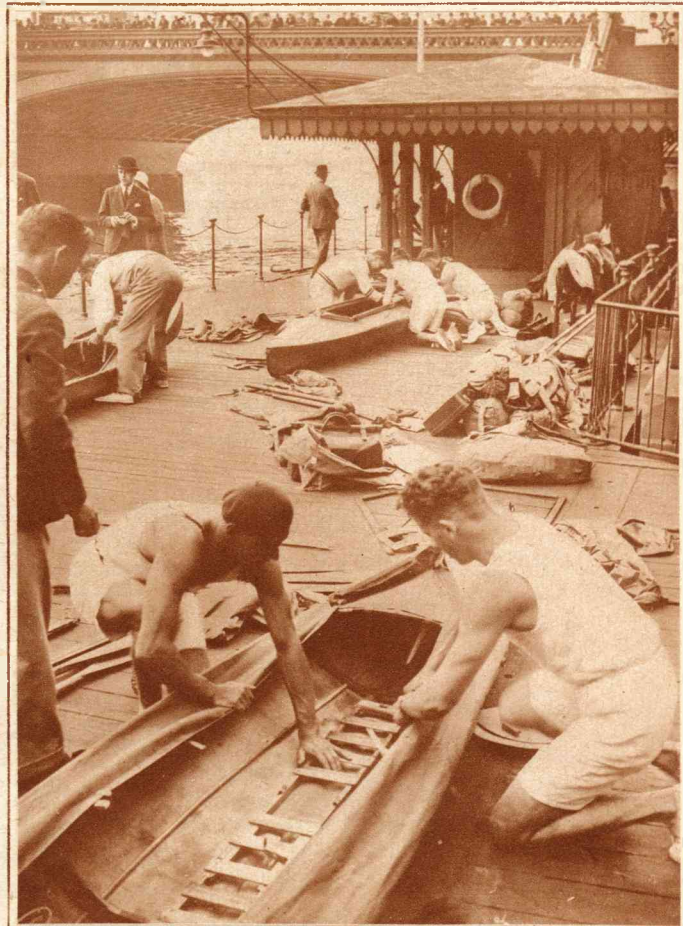

Foto's uit het Buitenland

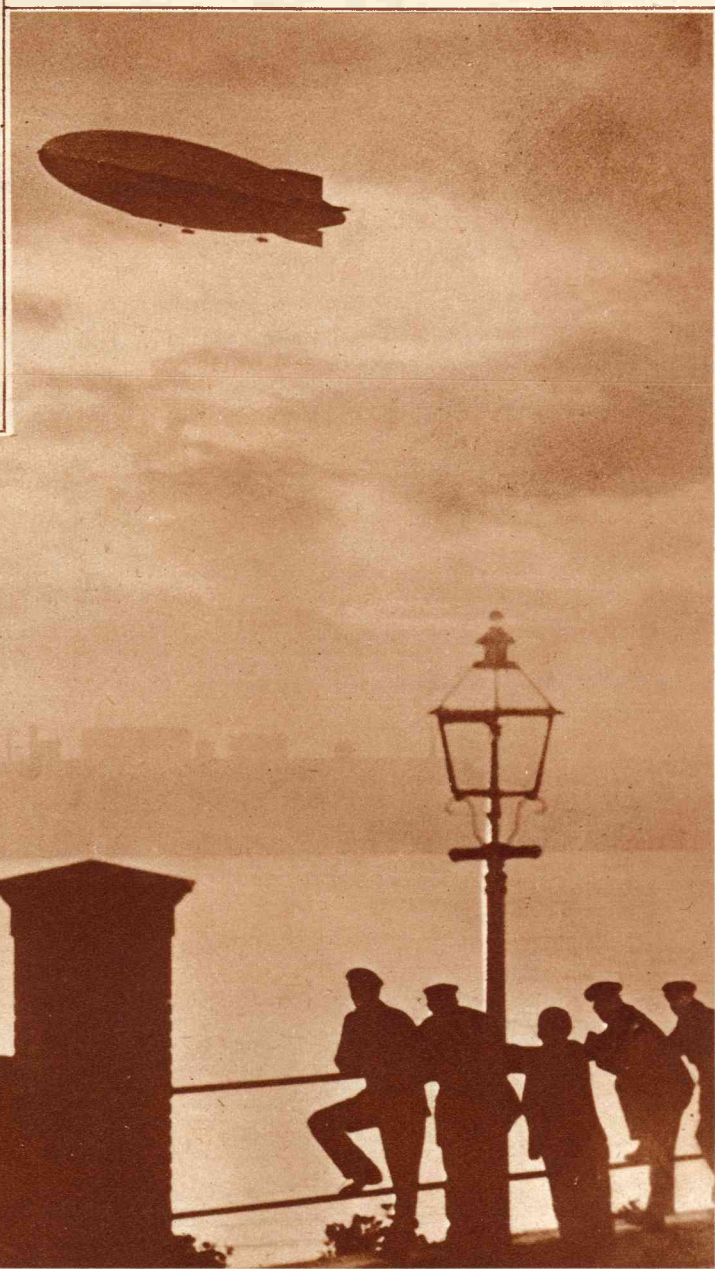
In West-New-York wordt boven de straat een baan gebouwd, uitsluitend bestemd voor auto's. Men hoopt zoo het verkeer te ontlasten. De kosten bedragen ongeveer 70 miljoen gulden.

Op zijn tocht naar Canada vloog het Engelsche luchtschip R. 100 in den vroegen morgen boven Liverpool.

Canovaarders van verschillende nationaliteit zijn van Londen vertrokken, om in hun broze scheepjes het Kanaal over te steken en naar Parijs te varen. Hier ziet men hen bezig aan den Theems-oever met het maken van de laatste voorbereidselen voor hun tocht.

Uren lang in den trein !

Zijn gezelschap doodop - maar hij niet! Hij stapte het eerste uit - zorgde voor witkiel en taxi. Hij kauwde Wrigley's op reis!

Wrigley's Kauwgom verfrist mond en verhemelte beter dan eenige andere versnapering. Nasmaak van eten, drinken en rooken verdwijnt, het gebit blijft schoon en de spijsver-

tering wordt bevorderd.

Wrigley's na elken maaltijd is een gezonde gewoonte. Doktoren en tandartsen bevestigen het.

Twee soorten: de P.K., een zuivere pepermuntsmak, - de Spearmint, een pittige kruisemuntsmak. Slechts 5 cent per pakje - tóch het allerfijnste wat bestaat.

HHK-12

Adverteerders, let U wel op ons oplaagcijfer?

VOOR EEN VROUW IS TAKY EEN ONSCHATBARE UITVINDING!

zegt Mlle Raquel Meller

"Als voorzichtige vrouw heb ik slechts na een ernstige proef mijn meening over Taky willen zeggen. Welnu, ik ben er verrukt over. Taky is honderdmaal beter dan het lastige scheermes en dan de kwalijk riekende ontharingsmiddelen. Taky is geparfumeerd en even onschadelijk en eenvoudig in het gebruik als toilet-crème. Het kost me geen 5 minuten. Een onschatbare uitvinding voor ons:

TAKY"

Elscht van Uwen winkeller Taky. De groote tube kost slechts Fl. 1.- Imp.: Kuypers & Co., A'dam.

Oorsuizen

en Joortheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Een aanhouder wint....!

Geregeld Adverteeren is.... winnen!

Abonneert U op
**DE STAD
AMSTERDAM**

Tien tegen één, dat geen antwoord volgt - zij ligt immers al een minuut in bed... en haar matras is 'n van Veen's STALEN Gezondheidsmatras.

Een prachtmatras - zakt niet door tot een kuil, maar steunt het heele lichaam - piept niet - veert ook aan de kanten.

van Veen's STALEN Gezondheidsmatras
1 persoons 21⁴⁰
2 persoons 26⁴⁰
Franco levering door 't geheele land.

Vacantie

Doorzitten bij Wierlijden, Stukloopen van Huid en Voeten, en Verbranden der Huid door de zon, verzacht men dadelijk en geneest men spoedig, door te behandelen met

PUROL

Doos 30-60. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

**VAN VEEN'S
BEDDENMAGAZIJNEN**
A'DAM, Hartenstraat 18-20 en Dam
Ceintuurbaan 354 hoek v. d. Heiststraat
Haarlemmerstr. 74-76 en Heerenmarkt

Vacantiebezigheden. De Stationschef te Amsterdam liet de extra-locomotief van den extra-trein naar Zandvoort-Bad bedienen door de jongste leerlingen van de M.T.S. ... van Hollywood.

(Foto Ufa)